Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
Y. BOT
fremsat den 7. juli 2016 [1]

Sag C-449/14 P

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA
mod

Europa-Kommissionen

»Appel — statsstøtte — støtteordning til fordel for RTVE — ændring af den eksisterende støtteordning — skatteforanstaltninger pålagt tv- og telekommunikationsoperatører, der udgør støttens nye finansieringsmetode — tilstedeværelse af en nødvendig forbindelse mellem skatteforanstaltningerne og støtten — rækkevidde af kriteriet om skatteindtægtens direkte indvirkning på støttens størrelse — kommissionsafgørelse, hvorved den nye finansieringsordning erklæres forenelig med det indre marked — anfægtelse af afgørelsens lovlighed — Rettens frifindelse af Kommissionen i annullationssøgsmålet«

I – **Indledning**

1. Baggrunden for den foreliggende sag er Kommissionens afgørelse 2011/1/EU [2], hvorved Kommissionen erklærede den spanske støtteordning til fordel for Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) – den offentlige spanske radio- og tv-virksomhed, som delvis finansieres ved en skat pålagt tv- og telekommunikationsoperatører – forenelig med det indre marked.

2. Ved sin appel har DTS Distribuidora de Televisión Digital SA [3] nedlagt påstand om ophævelse af den dom, som Den Europæiske Unions Ret afsagde den 11. juli 2014 i sagen DTS Distribuidora de Televisión Digital mod Kommissionen [4], og hvorved Kommissionen blev frifundet i det søgsmål, som DTS havde anlagt med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse.

3. Telefónica de España SA og Telefónica Móviles España SA [5] har iværksat kontraappel, hvorved de ligeledes har nedlagt påstand om ophævelse af dommen.

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Afgørelse af 20.7.2010 om statsstøtteordning C 38/09 (ex NN 58/09), som Spanien påtænker at gennemføre til fordel for Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (EUT 2011, L 1, s. 9, herefter »den anfægtede afgørelse«).

3 — Herefter »DTS«.

4 — T-533/10, EU:T:2014:629, herefter »den appellerede dom«.

5 — Herefter under et »Telefónica«.

4. Den foreliggende sag giver Domstolen lejlighed til at tydeliggøre rækkevidden af de kriterier, der skal gøre det muligt at fastslå, om skatteforanstaltninger udgør finansieringsmetoden for en statsstøtte, således at foranstaltningerne er en integrerende del af støtten og derfor skal anmeldes til Europa-Kommissionen. Denne undersøgelse kræver, at det fastslås, om der er en »tvungen forbindelse« mellem foranstaltningerne og den pågældende støtte. Det er spørgsmålet om, hvorvidt der er en sådan forbindelse mellem de skatter, der påhviler tv- og telekommunikationsoperatører såsom DTS og Telefónica, og støtten til RTVE, som parterne strides om i det foreliggende tilfælde.

5. I den anfægtede afgørelse konkluderede Kommissionen nemlig efter at have fastslået, at der ikke var en sådan tvungen forbindelse mellem de skatteforanstaltninger og den støtte, som det drejer sig om, at skatterne ikke var en integrerende del af støtten til RTVE og derfor ikke skulle indgå i vurderingen af, om støtten var forenelig med det indre marked. På grundlag af dette ræsonnement erklærede Kommissionen derfor støtten forenelig med det indre marked i henhold til artikel 106, stk. 2, TEUF.

6. I den appellerede dom forkastede Retten de annullationsanbringender, som DTS og Telefónica havde fremsat til prøvelse af den anfægtede afgørelse.

7. Jeg foreslår i dette forslag til afgørelse, at Domstolen forkaster DTS' appel.

8. Dels forklarer jeg, at Retten ikke begik nogen retlig fejl, da den vurderede lovligheden af den anfægtede afgørelse, herunder da den anvendte de kriterier, som Domstolen har opstillet, med henblik på at fastslå, om der er en tvungen forbindelse mellem de skatteforanstaltninger, som DTS og Telefónica er pålagt, og støtten til RTVE. Dels forklarer jeg, at Retten ikke kan kritiseres for ikke at have taget visse bestemmelser i den nationale lovgivning i betragtning i sin vurdering eller for at have gengivet indholdet af den relevante nationale lovgivning urigtigt.

9. Jeg foreslår ligeledes, at Domstolen forkaster Telefónicas kontraappel, som bygger på et enkeltstående anbringende om tilsidesættelse af artikel 40 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, da jeg mener, at Retten foretog en fyldestgørende prøvelse af, om de annullationsanbringender, som Telefónica havde fremsat i første instans, kunne antages til realitetsbehandling.

II – **Tvistens baggrund og den anfægtede afgørelse**

10. Ved to beslutninger[6] godkendte Kommissionen den ordning for finansiering af RTVE, der var fastsat i Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal (lov nr. 17/2006 om offentlig radio og offentligt fjernsyn) af 5. juni 2006[7]. Der var tale om en blandet ordning, hvor RTVE dels rådede over indtægter fra sine egne kommercielle aktiviteter, bl.a. salg af reklameplads, dels modtog en kompensation fra den spanske stat for varetagelsen af public service-opgaver.

11. Ved Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) (lov nr. 8/2009 om finansiering af Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE)) af 28. august 2009[8], der trådte i kraft den 1. september 2009, blev der foretaget en væsentlig ændring af denne finansieringsordning. Navnlig blev der, for at kompensere for tabet af kommercielle indtægter, ved lovens artikel 2, stk. 1, litra b) og d), og artikel 4-6 indført eller ændret en række

6 — Beslutning K(2005) 1163 endelig af 20.4.2005 om statsstøtte til RTVE (E8/2005) (hvoraf et resumé er offentliggjort i EUT 2006, C 239, s. 17) og beslutning K(2007) 641 endelig af 7.3.2007 om finansiering af foranstaltninger til nedsættelse af midler til RTVE (NN 8/2007) (hvoraf et resumé er offentliggjort i EUT 2007, C 109, s. 2).

7 — BOE nr. 134 af 6.6.2006, s. 21270 (herefter »lov nr. 17/2006«).

8 — BOE nr. 210 af 31.8.2009, s. 74003 (herefter »lov nr. 8/2009«).

skatteforanstaltninger, bl.a. en ny skat på 1,5% af indtægter oppebåret af i Spanien etablerede betalings-tv-stationer [9]. Denne skats bidrag til RTVE's budget kunne ikke overstige 20% af den samlede årlige støtte til RTVE. Overskydende skatteindtægter blev overført til den spanske stats almindelige budget.

12. Endvidere blev den kompensation for varetagelsen af public service-opgaver, der var fastsat i lov nr. 17/2006, bevaret. I tilfælde af at ovennævnte finansieringskilder ikke var tilstrækkelige til at dække alle RTVE's omkostninger ved at opfylde public service-forpligtelserne, var den spanske stat følgelig i henhold til artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 og artikel 33 i lov nr. 17/2006 forpligtet til at dække det manglende beløb.

13. Endelig var der i artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009 fastsat et loft over RTVE's indtægter. I 2010 og 2011 måtte de samlede indtægter ikke overstige 1 200 mio. EUR årligt, hvilket ligeledes svarede til loftet over RTVE's udgifter for hvert regnskabsår. For perioden 2012-2014 var der fastsat en maksimal stigning på 1% af dette beløb, og for de efterfølgende år afhang stigningen af den årlige udvikling i forbrugerprisindekset.

14. Den 22. juni 2009 modtog Kommissionen en klage over det lovforslag, der havde ført til lov nr. 8/2009, og meddelte efterfølgende Kongeriget Spanien, at den havde besluttet at indlede proceduren i artikel 108, stk. 2, TEUF angående ændringen af finansieringsordningen for RTVE [10].

15. Den 8. marts 2010 indledte Kommissionen traktatbrudsproceduren efter artikel 258 TEUF, idet den vurderede, at skatten på elektronisk kommunikation var i strid med artikel 12 i direktiv 2002/20/EF [11]. Den 30. september 2010 anmodede Kommissionen i en begrundet udtalelse Kongeriget Spanien om at afskaffe skatten, fordi den var uforenelig med det nævnte direktiv.

16. Den 20. juli 2010 vedtog Kommissionen den anfægtede afgørelse, hvori den fastslog, at den i lov nr. 8/2009 fastsatte ændring af finansieringsordningen for RTVE var forenelig med det indre marked i henhold til artikel 106, stk. 2, TEUF. Kommissionen fandt bl.a., at de skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved denne lov, ikke var en integrerende del af de nye støtteelementer, som var fastsat i loven, og at skatteforanstaltningernes eventuelle uforenelighed med direktiv 2002/20 derfor ikke havde nogen betydning for undersøgelsen af, om loven var forenelig med det indre marked. Kommissionen fandt ligeledes, at den ændrede finansieringsordning for RTVE var i overensstemmelse med artikel 106, stk. 2, TEUF, da den overholdt proportionalitetsprincippet.

III – **Den appellerede dom**

17. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. november 2010 anlagde DTS et søgsmål for Retten med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse. Til støtte for søgsmålet fremsatte DTS tre anbringender, hvorefter der forelå en tilsidesættelse af henholdsvis statsstøttebegrebet som omhandlet i artikel 107 TEUF, fordi de ved lov nr. 8/2009 indførte eller ændrede skatteforanstaltninger ikke kan adskilles fra støtten, af artikel 106, stk. 2, TEUF og af artikel 49 TEUF og 63 TEUF.

18. Ved den appellerede dom forkastede Retten samtlige realitetsanbringender og frifandt dermed Kommissionen i det hele.

9 — De øvrige skatteforanstaltninger består i en ny skat på 3% af de indtægter, der oppebæres af gratistv-stationer, en ny skat på 0,9% af de bruttodriftsindtægter, som i Spanien etablerede udbydere af telekommunikationstjenester oppebærer, og en andel på 80% af provenuet af den eksisterende skat på radiospektrumanvendelse indtil et maksimalt beløb på 330 mio. EUR.

10 — Et resumé af beslutningen er offentliggjort i EUT 2010, C 8, s. 31.

11 — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7.3.2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (EFT 2002, L 108, s. 21).

IV – **Parternes påstande og forhandlingerne for Domstolen**

19. I appelskriftet har DTS nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Den anfægtede afgørelse annulleres, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten.

— Kommissionen og de øvrige parter tilpligtes at betale omkostningerne i sagerne for Domstolen og Retten.

20. Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og om, at DTS tilpligtes at betale sagens omkostninger. Telefónica har indgivet svarskrift til støtte for DTS. Kongeriget Spanien og RTVE har begge indgivet svarskrift til støtte for Kommissionen.

21. Telefónica har iværksat kontraappel med påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom og pålægger Kommissionen og de parter, som har interveneret til støtte for denne, at betale omkostningerne i sagerne for Domstolen og Retten. RTVE, Kongeriget Spanien og Kommissionen har nedlagt påstand om, at kontraappellen forkastes. DTS har ikke indgivet svarskrift vedrørende kontraappellen.

V – **Hovedappellen**

22. I appelskriftet foreholder DTS kun Retten, at den bekræftede Kommissionens vurdering, hvorefter denne ikke var forpligtet til at afklare, om den skattelignende afgift på 1,5%, som i medfør af lov nr. 8/2009 er pålagt bruttodriftsindtægterne for betalings-tv-stationer, var forenelig med EUF-traktaten.

23. DTS ønsker nemlig, at denne særlige fordel for RTVE afskaffes, og har i denne forbindelse påpeget, at begge virksomheder konkurrerer direkte med hinanden på markedet for erhvervelse af audiovisuelt indhold.

24. Til støtte for appellen har DTS fremsat tre anbringender, hvorefter der foreligger henholdsvis en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF på grund af en fejlagtig fortolkning af statsstøttebegrebet, en tilsidesættelse af samme bestemmelse, fordi Retten i den appellerede dom ikke foretog en fyldestgørende kontrol af, om der forelå statsstøtte, og gengav den spanske lovgivning urigtigt, samt en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 106, stk. 2, TEUF.

A – *Formaliteten med hensyn til hovedappellen*

25. RTVE har gjort gældende, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi appelskriftet, der består af over 40 sider, i betydelig grad overstiger den maksimale længde på 25 sider, der er tilladt ifølge de praktiske anvisninger til parterne vedrørende sager for Domstolen [12], uden at appellanten har begrundet overskridelsen.

26. Endvidere mener RTVE og Kongeriget Spanien, at det ikke angives præcist i appelskriftet, hvilke af dommens præmisser der anfægtes. I appelskriftet gentages således kun de argumenter, der blev fremført i første instans, eller rejses faktuelle spørgsmål.

27. DTS har bestridt disse argumenter.

12 — EUT 2014, L 31 s. 1.

28. Jeg mener ikke, at nogen af de formalitetsindsigelser, som RTVE og Kongeriget Spanien har fremsat, kan tages til følge.

29. For det første er, således som det fremgår af Domstolens praksis, de praktiske anvisninger vejledende og har ikke nogen bindende virkning. De er udfærdiget for at supplere og tydeliggøre reglerne for forløbet af retsforhandlingerne for Domstolen af hensyn til retsplejen og har ikke til formål at erstatte de relevante bestemmelser i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og Domstolens procesreglement [13]. Således som Domstolen har påpeget i sin praksis, angives det ganske vist i punkt 20 i anvisningerne, at appelskriftet »ikke bør overstige 25 sider«, men der fastsættes ikke i dem et maksimalt antal sider i absolut forstand [14]. I mangel af udtrykkelige bestemmelser i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementet kan den omstændighed, at det af appellanten indgivne appelskrift overstiger det maksimale antal sider, der er fastsat i de praktiske anvisninger, derfor ikke medføre, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling.

30. For det andet fremgår det af appelskriftet, at appellanten præcist angiver, hvilke retlige fejl den appellerede dom efter appellantens opfattelse er behæftet med, og udførligt forklarer, hvorfor dommen bør ophæves. På den baggrund mener jeg, at de krav, som Domstolen har fastlagt, er opfyldt [15].

31. Desuden begrænser DTS' appelskrift sig – i modsætning til, hvad RTVE og Kongeriget Spanien har gjort gældende – ikke til kun at gentage de argumenter, der blev fremført i første instans, eller til at rejse faktuelle spørgsmål. DTS anfægter nemlig den måde, hvorpå Retten fortolkede og anvendte EU-retten, herunder navnlig de kriterier, som Domstolen har opstillet for at fastslå, om skatteforanstaltninger er en integrerende del af en støtteordning. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det for at sikre den praktiske virkning af appelproceduren naturligvis er muligt på ny at drøfte retsspørgsmål, der er blevet behandlet i første instans, under den for Domstolen indbragte appelsag, og at en appellant følgelig kan basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede er blevet fremført for Retten [16].

32. På baggrund af disse omstændigheder foreslår jeg derfor, at Domstolen fastslår, at DTS' appel kan antages til realitetsbehandling.

B – *Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF på grund af en fejlagtig fortolkning af statsstøttebegrebet*

33. Ved sit første anbringende har DTS kritiseret Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 92-104, som resulterede i, at Retten fastslog, at Kommissionen havde ret til at anse de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, for ikke at være en integrerende del af støtteordningen til fordel for RTVE. Appellanten har i det væsentlige gjort gældende, at den skat, som appellanten er pålagt, udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den i lighed med den afgift på direkte salg af lægemidler, som var omhandlet i den sag, der førte til dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), udgør en asymmetrisk afgift, der er indført med henblik på en direkte finansiering af RTVE.

13 — Første til tredje betragtning til anvisningerne.

14 — Jf. i denne retning kendelse af 30.4.2010, Ziegler mod Kommissionen (C-113/09 P(R), ikke trykt i Sml., EU:C:2010:242, præmis 33).

15 — Det skal bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at »et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand« (jf. bl.a. dom af 4.7.2000, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, C-352/98 P, EU:C:2000:361, præmis 34).

16 — Dom af 18.1.2007, PKK og KNK mod Rådet (C-229/05 P, EU:C:2007:32, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

34. I modsætning til, hvad Kongeriget Spanien har gjort gældende, mener jeg ikke, at der er nogen tvivl om, hvorvidt dette anbringende kan antages til realitetsbehandling, eftersom appellanten kritiserer de konklusioner, som Retten drog af de faktiske omstændigheder og den relevante nationale lovgivning for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt der, henset til de kriterier, som er fastlagt i Domstolens praksis, er en tvungen forbindelse mellem de omhandlede skatteforanstaltninger og støtten til RTVE.

35. Anbringendet omfatter to led, hvorefter der foreligger en fejlagtig fortolkning af henholdsvis appellantens argumenter og Domstolens praksis.

1. Det første anbringendes første led vedrørende en fejlagtig fortolkning af appellantens argumenter

36. Appellanten har ved det første anbringendes første led gjort gældende, at det var fejlagtigt, at Retten i den appellerede doms præmis 92 og 93 fandt, at appellanten ved sine argumenter ønskede at anfægte det princip, som Domstolen opstillede i dom af 20. september 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456), og af 27. oktober 2005, Distribution Casino France m.fl. (C-266/04 – C-270/04, C-276/04 og C-321/04 – C-325/04, EU:C:2005:657). Desuden begik Retten ifølge appellanten en retlig fejl ved at henvise til disse domme, eftersom den skat, der er tale om i den foreliggende sag, adskiller sig fra en afgift, som finder anvendelse generelt, og støtten til RTVE ikke består i en fritagelse for denne skat.

a) Den appellerede dom

37. Efter at have redegjort for appellantens argumenter indledte Retten i den appellerede doms præmis 92 prøvelsen af dem ved at erindre om den sondring, som EUF-traktaten har indført mellem statsstøttereglerne på den ene side og reglerne om medlemsstaternes skattebestemmelser på den anden side. Retten præciserede således, at det følger af fast retspraksis, at personer, der skal betale en skat, ikke kan unddrage sig betaling under henvisning til, at den fritagelse, der gælder for andre personer, er statsstøtte, og henviste i den forbindelse til Domstolens dom af 20. september 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456).

38. Derpå anførte Retten i den appellerede doms præmis 93, at appellanten ønskede at anfægte dette princip, eftersom »en virksomhed [efter appellantens opfattelse] [kan] bestride opkrævning af enhver skat, alene fordi den tjener til at finansiere en fordel, som en virksomhed, som den konkurrerer med, er begunstiget af«.

b) Min analyse

39. Jeg mener i lighed med RTVE og Kommissionen, at det første anbringendes første led af er uvirksomt, da det retter sig mod betragtninger, som ikke er en del af den appellerede doms ratio decidendi.

40. Den konklusion, som Retten drog i den appellerede doms præmis 103 og 104, og hvorefter Kommissionen havde ret til at anse de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, for ikke at være en integrerende del af støtteforanstaltningen, bygger nemlig på en undersøgelse af, om der er en tvungen forbindelse mellem foranstaltningerne og støtten til RTVE, og på en anvendelse på det foreliggende tilfælde – som appellanten selv havde anmodet om i sine skriftlige indlæg – af dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

41. I den appellerede doms præmis 92 erindrede Retten blot – idet den påbegyndte prøvelsen af det første anbringendes andet led – om det princip, der ligger til grund for Domstolens praksis vedrørende behandlingen af skattelignende afgifter i relation til reglerne om statsstøtte. Dette princip, hvorefter afgiftspligtige ikke kan unddrage sig betaling af en afgift ved at henvise til, at den fritagelse, som andre virksomheder nyder godt af, udgør statsstøtte, henviste Domstolen udtrykkeligt til i dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), som appellanten har påberåbt sig, og i dom af 27. oktober 2005, Distribution Casino France m.fl. (C-266/04 – C-270/04, C-276/04 og C-321/04 – C-325/04, EU:C:2005:657), og af 15. juni 2006, Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 og C-41/05, EU:C:2006:403) [17]. Appellanten henviste ligeledes til princippet i punkt 42 i stævningen for Retten.

42. Derpå gengav Retten i den appellerede doms præmis 93 blot appellantens argumenter uden at drage nogen retlig konklusion af dem.

43. Det bemærkes i denne forbindelse, at appellanten ikke har påberåbt sig en urigtig gengivelse som sådan. Hvordan det end forholder sig – og skønt appellanten har hævdet på intet tidspunkt at have haft til hensigt at forsvare et sådant standpunkt – fremgår det klart af de argumenter, som appellanten har fremført til støtte for det første anbringendes andet led, at appellanten ønsker at udvide rækkevidden af kriteriet om, at der skal være en tvungen forbindelse mellem en skat og den støtte, der finansieres af denne skat, i tilfælde, hvor der er et konkurrenceforhold mellem de skattepligtige og modtageren af den af skatten finansierede støtte. Derved ønsker appellanten rent faktisk ved sin argumentation at anfægte den faste praksis ved Domstolen, som Retten sammenfattede i den appellerede doms præmis 92, og at opnå, at den skat på 1,5%, som appellanten er pålagt i medfør af artikel 6, i lov nr. 8/2009, afskaffes.

44. På baggrund af disse omstændigheder – herunder navnlig dem, der anføres i punkt 40-42 i dette forslag til afgørelse – finder jeg derfor, at det første led af det første anbringende er uvirksomt.

2. Det første anbringendes andet led vedrørende en fejlagtig fortolkning af Domstolens praksis

45. Ved det første anbringendes andet led har DTS, støttet af Telefónica, anfægtet Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 99-103, som resulterede i, at Retten fastslog, at de omhandlede skatter ikke er sammenlignelige med den skatteforanstaltning, der var indført i den sag, som førte til dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

a) Den appellerede dom

46. I den appellerede doms præmis 94-103 forklarede Retten, hvorfor det foreliggende tilfælde er forskelligt fra den sag, der førte til dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), som appellanten havde påberåbt sig, således at den løsning, som Domstolen nåede frem til i denne dom, ikke kan anvendes på den foreliggende sag. Indledningsvis fastslog Retten i den appellerede doms præmis 95, at kriteriet om, at der skal være et konkurrenceforhold mellem de afgiftspligtige og modtagerne af den ved afgiften finansierede støtte, ikke er tilstrækkeligt til at sikre, at der er en tvungen forbindelse mellem skatten og støtten som omhandlet i Domstolens praksis. Derpå redegjorde Retten i den appellerede doms præmis 96-102 for de specifikke aspekter, der adskiller den afgift, som det drejede sig om i den sag, der førte til dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), og den skat, som er omhandlet i den foreliggende sag.

17 — Jf. henholdsvis præmis 42 og 43.

b) Parternes argumenter

47. For det første har DTS gjort gældende, at den skat, som selskabet er pålagt, bør anses for at være en integrerende del af støtten til RTVE, eftersom den udgør en asymmetrisk skat, der er sammenlignelig med den, som er omhandlet i dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528). Skatten er nemlig kun pålagt én kategori af operatører – betalings-tv-stationerne– som konkurrerer med RTVE på såvel markedet for tv-seere som markedet for erhvervelse af audiovisuelt indhold. At der er tale om støtte, skyldes dels, at det pålægges en konkurrent at betale en skat, dels at provenuet af skatten skal anvendes til finansiering af støtten.

48. For det andet har DTS gjort gældende, at de specifikke aspekter, hvortil Domstolen henviste i den appellerede doms præmis 98 ff., og som adskiller den afgift, som det drejede sig om i dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), fra den skat, som er omhandlet i den foreliggende sag, ikke er relevante. Dels er formålet med skatten ikke en afgørende faktor, eftersom støttebegrebet er et objektivt begreb. Under alle omstændigheder er formålet med den skat, som DTS er pålagt, meget sammenligneligt med og svarer i høj grad til formålet med den afgift, der var omhandlet i den sag, som førte til dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528). Dels er forbindelsen mellem den skatteforanstaltning og den støtte, som det drejer sig om i den foreliggende sag, lige så snæver som den, der var tale om i den nævnte dom. DTS har i denne sammenhæng gjort gældende, at det var fejlagtigt, at Retten fastslog, at skattens eventuelle uforenelighed med EU-retten ikke havde den direkte følge, at der blev rejst tvivl om støtten.

49. For det tredje har DTS gjort gældende, at den omhandlede skat klart påvirker størrelsen af støtten til RTVE, eftersom skatten, da den er pålagt en konkurrent, giver støttemodtageren en konkurrencefordel.

50. Telefónica har som led i sin intervention til støtte for DTS tilføjet, at Retten begik andre retlige fejl ved fortolkningen af begrebet »statsstøtte« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

51. For det først begik Retten en retlig fejl ved at fortolke de betingelser, der skal være opfyldt for, at en støttes finansieringsmetode er en integrerende del af støtten, indskrænkende, skønt reglerne skal fortolkes teleologisk [18].

52. For det andet er de i retspraksis fastlagte betingelser for, at det kan fastslås, at der er en tvungen forbindelse mellem en skatteforanstaltning og en støtte, nemlig dels at den nationale ret indeholder en bindende bestemmelse om, at skatten skal anvendes til finansiering af støtten, dels at provenuet af skatten påviseligt har direkte indvirkning på støttens størrelse, ikke særskilte i forhold til hinanden og kumulative. At skatten anvendes til finansiering af støtten, indebærer nemlig i sig selv, at der er en nødvendig forbindelse mellem skatteindtægternes størrelse og størrelsen af støtten [19]. Retten fortolkede således dom af 13. januar 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10), urigtigt. I denne dom prøvede Domstolen kun, om der var en tvungen forbindelse mellem afgiften og støtten i henhold til den relevante nationale lovgivning, og fandt, at det i bekræftende fald ville være en logisk konsekvens, at skatteforanstaltningen havde direkte indvirkning på støttens størrelse.

53. For det tredje har Telefónica gjort gældende, at Rettens fortolkning af dom af 21. oktober 2003, van Calster m.fl. (C-261/01 og C-262/01, EU:C:2003:571), og af 27. november 2003, Enirisorse (C-34/01 – C-38/01, EU:C:2003:640), er urigtig. At Domstolen ikke udtalte sig om, hvorvidt skatteforanstaltningen havde direkte indvirkning på støttens størrelse, betyder ikke, at Domstolen

18 — Telefónica har henvist til dom af 25.6.1970, Frankrig mod Kommissionen (47/69, EU:C:1970:60), og af 15.6.1993, Matra mod Kommissionen (C-225/91, EU:C:1993:239).

19 — Telefónica har henvist til dom af 13.1.2005, Pape (C-175/02, EU:C:2005:11), af 14.4.2005, AEM og AEM Torino (C-128/03 og C-129/03, EU:C:2005:224), og af 27.10.2005, Distribution Casino Frankrig m.fl. (C-266/04 – C-270/04, C-276/04 og C-321/04 – C-325/04, EU:C:2005:657).

fandt, at der var tale om en supplerende betingelse for, at det kan fastslås, at en støttes finansieringsmetode er en del af støtten, men dette kan skyldes, at de nævnte domme vedrørte de første sager, hvori Domstolen belyste spørgsmålet om, hvorvidt finansieringsmetoden kan adskilles fra støtten.

54. RTVE, Kongeriget Spanien og Kommissionen har bestridt disse argumenter.

c) Min analyse

55. Efter min opfattelse rejser det første anbringendes andet led tre spørgsmål om, hvorledes det skal fastslås som omhandlet i Domstolens praksis, om der er en forbindelse mellem en skatteforanstaltning og en støtteordning.

56. Det første spørgsmål, som er rejst af Telefónica, drejer sig om, hvorvidt de i retspraksis fastlagte betingelser for, at det kan fastslås, at der er en tvungen forbindelse mellem en skatteforanstaltning og en støtte, er kumulative.

57. Det andet spørgsmål, som er rejst af DTS, drejer sig om, hvorvidt forbindelsen mellem de ved lov nr. 8/2009 indførte skatteforanstaltninger og støtten til RTVE rent faktisk er lige så snæver som forbindelsen mellem den skatteforanstaltning og den støtteordning, der var omhandlet i dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), således at den løsning, som Domstolen nåede frem til i denne dom, kan anvendes på det foreliggende tilfælde.

58. Endelig vedrører det tredje spørgsmål, som DTS har rejst, mere specifikt rækkevidden af kriteriet om »skatteindtægtens direkte indvirkning på støttens størrelse«, som er blevet opstillet for, at det kan fastlås, om der er en tvungen forbindelse mellem den skat og den støtte, der er tale om. DTS ønsker nemlig at udvide kriteriets rækkevidde, således at det omfatter tilfælde, hvor en skat, som er pålagt en konkurrent, giver støttemodtageren en konkurrencefordel.

i) De kriterier, hvorefter det kan fastslås, om der er en tvungen forbindelse mellem en skatteforanstaltning og en støtteordning

59. Formålet med at undersøge, om der er en tvungen forbindelse mellem en skat og en støtte, er at fastslå, om skatten udgør en måde at finansiere støtten på og dermed er en integrerende del af den. Undersøgelsen skal ligeledes gøre det muligt for Kommissionen at foretage en hensigtsmæssig og fuldstændig undersøgelse af en statsstøtte [20]. En støttes finansieringsmåde kan nemlig betyde, at støtten er uforenelig med det indre marked [21]. Kommissionen kan derfor ikke adskille undersøgelsen af en støtte og vurderingen af dens finansieringsmåde, når finansieringsmåden er en integrerende del af den pågældende støtte [22]. Endvidere skal undersøgelsen gøre det muligt at sikre den effektive virkning af anmeldelsespligten. For at opfylde denne pligt skal medlemsstaten derfor ikke blot anmelde selve den påtænkte støtte, men også støttens finansieringsmåde, såfremt denne er en integrerende del af den påtænkte foranstaltning [23].

20 — Jf. dom af 21.10.2003, van Calster m.fl. (C-261/01 og C-262/01, EU:C:2003:571, præmis 51).

21 — Jf. dom af 21.10.2003, van Calster m.fl. (C-261/01 og C-262/01, EU:C:2003:571, præmis 47). Jf. i denne retning allerede dom af 25.6.1970, Frankrig mod Kommissionen (47/69, EU:C:1970:60, præmis 14).

22 — Jf. dom af 21.10.2003, van Calster m.fl. (C-261/01 og C-262/01, EU:C:2003:571, præmis 49), og af 27.11.2003, Enirisorse (C-34/01 – C-38/01, EU:C:2003:640, præmis 44).

23 — Jf. dom af 21.10.2003, van Calster m.fl. (C-261/01 og C-262/01, EU:C:2003:571, præmis 51).

60. Domstolen fastlagde rækkevidden af princippet om, at der skal være en tvungen forbindelse mellem en skatteforanstaltning og en støtte i dom af 13. januar 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10), på følgende måde:

»For at det kan antages, at en afgift […] udgør en integrerende del af en støtteforanstaltning, skal der nødvendigvis bestå en tvungen forbindelse mellem afgiften og støtten i henhold til den relevante nationale lovgivning, således at afgiftsprovenuet nødvendigvis anvendes til at finansiere støtten. Såfremt der er en sådan forbindelse, har afgiftsprovenuet direkte indvirkning på støttens størrelse og dermed på bedømmelsen af denne støttes forenelighed med fællesmarkedet […]« [24].

61. Et af de spørgsmål, som det første anbringendes andet led rejser, er, om det for at fastslå, at der er en tvungen forbindelse mellem skatten og den ved denne finansierede støtte, ikke kun er nødvendigt at påvise, at der findes en bindende bestemmelse i den nationale lovgivning om, at skatten skal anvendes til finansiering af støtten, men ligeledes, at provenuet af skatten påvirker støttens størrelse.

62. Telefónica har nemlig gjort gældende, at betingelserne ifølge Domstolens praksis ikke er særskilte i forhold til hinanden og kumulative, eftersom skatteforanstaltningens direkte indvirkning på støttens størrelse er en logisk følge af den forbindelse, der er fastsat i den relevante nationale lovgivning. Ifølge Telefónica fortolkede Retten derfor Domstolens praksis ukorrekt.

63. Det skal medgives, at formuleringen af princippet i dom af 13. januar 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) – som også findes i dom af 27. oktober 2005, Distribution Casino France m.fl. (C-266/04 – C-270/04, C-276/04 og C-321/04 – C-325/04, EU:C:2005:657), og af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) – kan give anledning til forvirring, idet Domstolen anførte, at »[s]åfremt der er en [tvungen forbindelse mellem afgiften og støtten i henhold til den relevante nationale lovgivning], har afgiftsprovenuet direkte indvirkning på støttens størrelse« [25].

64. De omhandlede to betingelser, nemlig dels, at der er en bindende bestemmelse i den nationale lovgivning om, at skatten skal anvendes til finansiering af støtten, dels, at provenuet af skatten påviseligt har direkte indvirkning på støttens størrelse, er efter min opfattelse – og som fastslået af Retten – kumulative.

65. Indledningsvis finder jeg det hensigtsmæssigt at nævne det tidligste grundlag for det princip, som Domstolen fastlagde i dom af 13. januar 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10), ved at henvise til præmis 17 i dom af 25. juni 1970, Frankrig mod Kommissionen (47/69, EU:C:1970:60). I denne præmis udtalte Domstolen nemlig, at »Kommissionen […] ved sin skønsudøvelse [skal] tage hensyn til alle de direkte eller indirekte forhold, som karakteriserer den omtvistede forholdsregel, dvs. ikke blot den støtte i egentlig forstand, som ydes til de begunstigede nationale aktiviteter, men tillige den indirekte støtte, der også kan følge, såvel af finansieringsmetoden som af, *hvor snævert den førstnævntes størrelse afhænger af de beløb, som den sidstnævnte indbringer*« [26].

66. Eftersom en skatteindtægt ikke kan anvendes til finansiering af en specifik udgift i mangel af en national lovgivning, udgør den første betingelse om, at der er en bindende bestemmelse i den nationale lovgivning om, at skatten skal anvendes til finansiering af støtten, en uomgængelig forudsætning. Denne betingelse er imidlertid ikke i sig selv tilstrækkelig til at fastslå, i hvilket omfang provenuet af denne indtægt rent faktisk indvirker på størrelsen af støtten, eftersom medlemsstaten – ud over de bestemmelser i den nationale lovgivning, hvori det fastsættes, hvortil skatten skal anvendes – kan råde over et vist skøn ved anvendelsen af sine indtægter eller indføre en tilpasningsmekanisme,

24 — Præmis 26.

25 — Jf. dom af 13.1.2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, præmis 26).

26 — Min fremhævelse.

som bryder den forbindelse, der er fastsat i den nationale lovgivning. For at afklare, om der er en forbindelse mellem skatten og støtten, og i givet fald hvor stærk den er, er det derfor nødvendigt at fastslå, i hvilken udstrækning den pågældende støtte rent faktisk finansieres af provenuet af afgiften og afhænger af dette.

67. Det er, hvad der efter min opfattelse tydeligt fremgår af Domstolens bemærkning i slutningen af præmis 17 i dom af 25. juni 1970, Frankrig mod Kommissionen (47/69, EU:C:1970:60). I denne dom fastslog Domstolen desuden, at der var en tvungen forbindelse, fordi den omtvistede finansieringsmetode fik omfanget af den nationale støtte til at stige automatisk i forhold til stigningen i de beløb, som afgiften indbragte [27].

68. Endvidere er det hensigtsmæssigt at præcisere, at Domstolen i sin nyeste praksis har omformuleret princippet og derved mere klart angivet, at der er en tvungen forbindelse mellem skatten og støtten i henhold til den nationale lovgivning, når »afgiftsprovenuet nødvendigvis anvendes til at finansiere støtten *og* har direkte indvirkning på dennes størrelse« [28].

69. I dom af 22. december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), undersøgte Domstolen således, om begge de nævnte betingelser var opfyldt. I den sag, som førte til denne dom, fremgik det af den relevante nationale lovgivning, at afgiften af reklamevirksomhed specielt og udelukkende blev opkrævet for at finansiere den støtte til radiofoni, som det drejede sig om [29]. Endvidere blev provenuet af afgiften på reklamevirksomhed udelukkende og fuldstændigt anvendt til finansieringen af radiofonistøtten og påvirkede derfor direkte omfanget af denne [30]. På den baggrund fastslog Domstolen, at afgiftsprovenuet påvirkede størrelsen af den udbetalte støtte, eftersom tildelingen af støtten og størrelsen af denne afhang af afgiftsprovenuet, og at afgiften derfor var en integrerende del af ordningen om radiofonistøtte [31].

70. Endelig ville det fratage det af Domstolen fastlagte princip enhver effektiv virkning, hvis man, således som appellanten har talt for, undlod at anvende denne anden betingelse. Domstolen har nemlig ikke henvist til en tvungen »retlig« forbindelse, men blot om en tvungen »forbindelse« mellem skatten og støtteforanstaltningen. Udtrykket »forbindelse«, som i de engelske versioner af retspraksis er oversat til »hypothecation«, hidrører fra den regnskabsmæssige og økonomiske terminologi og angiver, at en indtægt, der opnås ved at pålægge en konkret skat, er bestemt til at skulle anvendes til en specifik udgift. Derfor må det fastslås fra tilfælde til tilfælde på grundlag af den nationale lovgivning og den praktiske anvendelse af denne, om de skatteindtægter, der er tale om – i modsætning til princippet om skatteindtægters universelle anvendelighed – faktisk og specifikt er bestemt til finansiering af støtten.

71. På baggrund af det ovenstående mener jeg under hensyn til Domstolens praksis, at det ikke i sig selv er tilstrækkeligt til, at det kan fastslås, at en skat er en integrerende del af en støtteforanstaltning, at betingelsen om, at der er en bindende bestemmelse i den nationale lovgivning om, at skatten skal anvendes til finansiering af støtten, er opfyldt. Når der findes en sådan bestemmelse i den nationale lovgivning – således som det er tilfældet i den foreliggende sag [32] – skal det også fastslås, om skatteindtægten har direkte indvirkning på størrelsen af støtten.

27 — Præmis 20.

28 — Dom af 15.6.2006, Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 og C-41/05, EU:C:2006:403, præmis 46), og af 22.12.2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, præmis 99). Min fremhævelse.

29 — Dom af 22.12.2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, præmis 100).

30 — Dom af 22.12.2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, præmis 104).

31 — Dom af 22.12.2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, præmis 111 og 112).

32 — Betingelsen er opfyldt i det foreliggende tilfælde – hvilket ikke bestrides af parterne – eftersom det fremgår af artikel 5, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, i lov nr. 8/2009, at den skat, som telekommunikationsoperatørerne er pålagt, opkræves »med henblik på at bidrage til finansieringen af [RTVE]«, og af ordlyden af artikel 6, stk. 8, i lov nr. 8/2009, at »provenuet af skatten anvendes til finansiering af RTVE«. Kommissionen henviste i 13. betragtning til den anfægtede afgørelse ligeledes til, at der »[i] præamblen foretages […] en udtrykkelig sammenkobling af de nye skatter og den finansielle kompensation, der skal gøre RTVE uafhængig af reklamer«.

72. Efter min opfattelse begik Retten derfor ikke nogen retlig fejl, da den på baggrund af den retspraksis, hvortil jeg har henvist, fastslog, at de ovennævnte to betingelser er kumulative, og de argumenter, som Telefónica har fremført vedrørende dette punkt, må derfor forkastes som ugrundede.

ii) Anvendelsen på det foreliggende tilfælde af den løsning, som Domstolen nåede frem til i dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528)

73. Efter min opfattelse kan Domstolens betragtninger i dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) [33] ikke anvendes på den foreliggende sag, og jeg mener derfor ikke, at Retten begik nogen retlig fejl ved at sondre mellem de tre skatteforanstaltninger, som det drejer sig om i det foreliggende tilfælde, og den, som var omhandlet i den nævnte dom.

74. Om end jeg ikke mener, at den sondring, som Retten foretog i den appellerede doms præmis 100, udgør et afgørende element, gør de omstændigheder, hvortil der blev henvist i domens præmis 101 og 102, det til gengæld muligt at skelne klart mellem det foreliggende tilfælde og den sag, der førte til dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

75. For det første er det indlysende – således som Retten med rette påpegede i den appellerede doms præmis 101 – at forbindelsen mellem de skatteforanstaltninger og den støtte, som det drejer sig om i det foreliggende tilfælde, ikke kan være så snæver som forbindelsen mellem den afgift på direkte salg af lægemidler, som Laboratoires Boiron SA skulle betale, og den fritagelse, som distributør-grossisterne nød godt af.

76. I den sag, der førte til dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), var der nemlig en iboende forbindelse mellem afgiften og støtten (fritagelsen for afgiften) – »to elementer, der er uløseligt forbundne med én og samme afgiftsforanstaltning« ifølge Domstolen [34] – der, således som Retten bemærkede i den appellerede dom, ikke gav mulighed for at skelne den ene fra den anden, hvilket klart ikke er tilfældet i den foreliggende sag. At afgiftsforanstaltningen ikke kunne finde anvendelse, fordi den var uforenelig med EU-retten, var derfor meget logisk en direkte årsag til, at støtten ophørte.

77. Endvidere skal det bemærkes, at størrelsen af den støtte, der ydes RTVE med henblik på finansiering af virksomhedens public service-forpligtelser, ikke afhænger af størrelsen af den skatteindtægt, der opkræves hos betalings-tv-stationerne.

78. Dels fremgår det af artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 og af artikel 33 i lov nr. 17/2006 – hvis ordlyd jeg ikke mener, at Retten gengav urigtigt, således som jeg viser inden for rammerne af prøvelsen af det andet anbringende – at størrelsen af den støtte, der ydes RTVE med henblik på finansieringen af virksomhedens public service-forpligtelser, beregnes på grundlag af de nettoudgifter til opfyldelse af public service-forpligtelser, som RTVE har afholdt i de foregående regnskabsår [35].

79. Dels er der ganske vist en tvungen lovgivningsmæssig forbindelse mellem provenuet af den omhandlede skat og støtten til RTVE, men der er i de nationale bestemmelser fastsat en tilpasningsmekanisme som beskrevet af Retten i den appellerede doms præmis 101, der efter min opfattelse er til hinder for at anse de to betingelser, som er opstillet i retspraksis, for opfyldt.

33 — Den sag, som førte til denne dom, drejede sig om, hvorvidt den omstændighed, at distributør-grossister ikke skulle betale en afgift på direkte salg af lægemidler, som lægemiddellaboratorier var pålagt, indebar en overkompensation til fordel for de førstnævnte og derfor som sådan udgjorde ulovlig statsstøtte til dem. I sagen havde den afgift, som lægemiddellaboratorierne var pålagt, til formål at kompensere for de merudgifter, som distributør-grossisterne måtte afholde for at opfylde deres forpligtelser til offentlig tjeneste.

34 — Dom af 7.9.2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528, præmis 45).

35 — Jf. 32. betragtning til den anfægtede afgørelse.

80. Den spanske stat anvender nemlig tilpasningsvariablen i såvel opadgående som nedadgående retning, idet den har forpligtet sig til i tilfælde af utilstrækkelige indtægter at dække samtlige RTVE's udgifter og i tilfælde af overskydende indtægter at tilbageføre overskuddet til statens almindelige budget, og ligeledes givet sig selv en skønsmargen med hensyn til, hvor stor en andel af skatteindtægterne der rent faktisk skal tilføres RTVE [36]. Forbindelsen mellem skatten og støtten er således ikke den »direkte og uadskillelig[e] forbindelse«, som generaladvokat Geelhoed henviste til i sit forslag til afgørelse Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124).

81. I artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 og artikel 33 i lov nr. 17/2006, hvortil Retten udtrykkeligt henviste i den appellerede doms præmis 101, fastsættes der nemlig et princip om fuld dækning af RTVE's udgifter til opfyldelse af public service-forpligtelser, der forpligter den spanske stat til at bidrage. Hvis RTVE's finansieringskilder, som bl.a. omfatter den omhandlede skatteforanstaltning, ikke er tilstrækkelige til at dække alle RTVE's forventede udgifter til opfyldelse af virksomhedens public service-forpligtelser, er den spanske stat således forpligtet til at dække forskellen, således som Retten forklarede i den appellerede doms præmis 9, 80 og 101. Finansieringen af RTVE's nettoudgifter til opfyldelsen af virksomhedens public service-forpligtelser er med andre ord garanteret uanset indtægterne fra de omhandlede skatteforanstaltninger [37].

82. I tilfælde af overskydende indtægter tilbageføres overskuddet til gengæld til statens almindelige budget, således at det kan anvendes til andre formål [38].

83. At skatteindtægterne er større eller mindre end forventet, påvirker således ikke det beløb, der er fastsat til den kompensation, som ydes RTVE for varetagelsen af public service-opgaverne [39].

84. Skønt det bestemmes i den ordning, der er fastsat i den nationale lovgivning, at skatteindtægten skal indgå i støtten til RTVE, ændrer tilpasningsmekanismen i artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 og artikel 33 i lov nr. 17/2006 samt den skønsmargen, som er overladt den spanske stat, efter min opfattelse karakteren af den nævnte forbindelse. Forbindelsen mellem skatten og støtteordningen er naturligvis ikke brudt, men den er under alle omstændigheder ikke tilstrækkeligt snæver til, at den dels opfylder det kriterium om direkte påvirkning, der er fastsat i retspraksis, dels gør det muligt at anvende den løsning, som Domstolen nåede frem til i dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), på det foreliggende tilfælde.

85. Skønt, endelig, der er en forbindelse i form af budgetposten, afspejler den sig ikke størrelsen af støtten til RTVE.

86. Appellantens argument om, at det var med urette, at Retten fastslog, at skattens eventuelle uforenelighed med EU-retten ikke havde den direkte følge, at der blev rejst tvivl om den omhandlede støtte, må derfor forkastes.

iii) Kriteriet om den konkurrencefordel, som støttemodtageren nyder godt af

87. DTS har gjort gældende – i modsætning til, hvad Retten fandt – at skatten har »direkte indvirkning på støttens størrelse«, eftersom den skal betales af en virksomhed, der konkurrerer med støttemodtageren, og derved giver denne en konkurrencefordel. Det gør med andre ord støtten så meget desto større, at den finansieres af en skat, der opkræves hos konkurrenterne.

36 — Jf. 15. og 33. betragtning til den anfægtede afgørelse.

37 — Jf. 14. og 34. betragtning til den anfægtede afgørelse.

38 — Jf. 15. og 33. betragtning til den anfægtede afgørelse.

39 — Jf. 34. betragtning til den anfægtede afgørelse.

88. Jeg mener ikke, at Retten begik nogen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 102 fastslog, at den omstændighed, at der er et konkurrenceforhold mellem de skattepligtige og modtageren af den af skatten finansierede støtte, ikke er tilstrækkelig til at anse skatten for at være en integrerende del af støtten.

89. Dels er det fremgået af det foregående, at to betingelser ifølge Domstolens praksis skal være opfyldt for, at det kan fastslås, at en skat er en integrerende del af en støtteforanstaltning, nemlig at

— der er en bindende bestemmelse i den nationale lovgivning om, at skatten skal anvendes til finansiering af støtten, og

— skatteindtægten har direkte indvirkning på støttens størrelse.

90. Hvis en af disse betingelser ikke er opfyldt, kan en skat ikke anses for at være en integrerende del af en støtteforanstaltning, og kriteriet om en konkurrencefordel er ikke tilstrækkeligt til at ophæve denne konklusion.

91. Ganske vist skal – således som generaladvokat Geelhoed anførte i sit forslag til afgørelse Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124) – spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en direkte og uadskillelig forbindelse mellem afgiften og den støtte, som afgiften finansierer, vurderes i det konkrete tilfælde på grundlag af ordlyden af de relevante bestemmelser, deres systematik, anvendelsespraksis »og den økonomiske sammenhæng, hvori de anvendes« [40]. Han bemærkede i den forbindelse bl.a., at det omfang, hvori, og den måde, hvorpå, afgift-støtte-strukturen påvirker konkurrencevilkårene i den berørte (del)sektor eller branche, udgør indikationer for en sådan forbindelse [41].

92. I dom af 22. december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), fastslog Domstolen imidlertid, at dette ikke var et afgørende kriterium.

93. For det første er der, således som Domstolen fremhævede i den nævnte dom, ikke i denne sammenhæng tale om Kommissionens realitetsprøvelse af støttens forenelighed med artikel 107 TEUF, hvori undersøgelsen af konkurrenceforholdene klart spiller en væsentlig rolle [42], men om vurderingen af, om der er en »tvungen forbindelse« mellem en skat og den af skatten finansierede støtteordning, som har til formål at fastslå rækkevidden af den anmeldelsespligt, der er omhandlet i artikel 108, stk. 3, TEUF.

94. For det andet drejer det sig om, hvorvidt skatteindtægten har direkte indvirkning på »støttens størrelse«, idet dette udtryk skal fortolkes i ren regnskabsmæssig betydning som henvisende til støttebeløbet eller støttens omfang. I den tyske og den engelske version af retspraksis er »støttens størrelse« oversat til henholdsvis »den Umfang der Beihilfe« og »the amount of the aid« [43]. Besvarelsen af spørgsmålet udgør en konstatering af rent regnskabsmæssig art og kan følgelig ikke omfatte en undersøgelse af konkurrenceforholdet mellem de skattepligtige og støttemodtageren.

40 — Punkt 34 i det nævnte forslag til afgørelse.

41 — Punkt 35 i det nævnte forslag til afgørelse.

42 — Det skal bemærkes, at denne bestemmelse har til formål at bevare konkurrencen mellem virksomhederne ved at forbyde støtte ydet af en medlemsstat, som opfylder betingelserne i bestemmelsens stk. 1.

43 — Jf. bl.a. dom af 13.1.2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, præmis 26).

95. For det tredje vil det ifølge Domstolen kunne undergrave effektiviteten af Kommissionens kontrol, hvis spørgsmålet om, hvilket konkurrenceforhold der er mellem de skattepligtige og modtageren af en støtte, som skatten tjener til at finansiere, gøres til et supplerende kriterium. I så fald vil kontrollen nemlig afhænge af den enkelte medlemsstats forudgående og ensidige bedømmelse af, om der foreligger et konkurrenceforhold, og af karakteren af dette [44]. At en sådan skat i praksis opkræves på sektorniveau, således at de skattepligtige og støttemodtageren driver virksomhed på det samme marked eller på indbyrdes forbundne markeder, mener jeg gør denne risiko så meget desto større.

96. At tiltræde appellantens argument ville derfor indebære, at kriteriet om en tvungen forbindelse var opfyldt, hver gang en skat blev opkrævet på sektorniveau og ramte virksomheder, der konkurrerede med støttemodtageren. En sådan fortolkning strider klart imod Domstolens faste praksis. Domstolen har nemlig ønsket, at der anlægges en meget restriktiv fortolkning af, om der er en tvungen forbindelse, for at iagttage den klare skillelinje i EUF-traktaten mellem på den ene side statsstøttereglerne og på den anden side reglerne om fordrejning som følge af medlemsstaternes bestemmelser om skatter og afgifter.

97. På baggrund af det ovenstående mener jeg derfor, at det var med rette, at Retten i forbindelse med sin vurdering af, om der er en tvungen forbindelse mellem de omhandlede skatteforanstaltninger og støtten til RTVE, forkastede appellantens argument om den konkurrencefordel, som RTVE angiveligt nyder godt af som følge af den skat, der er pålagt virksomhedens konkurrenter.

98. Det klagepunkt, som DTS har fremsat i denne henseende, må følgelig forkastes som ugrundet.

iv) Den omstændighed, at RTVE's overskydende indtægter indsættes på en reservefond og i givet fald overføres til statskassen [45]

99. DTS har kritiseret Retten for at have fundet, at skatteindtægten ikke har indvirkning på støttens størrelse, eftersom – således som det fremgår af den appellerede doms præmis 66 og 67 – indtægter, der overstiger nettoudgifterne til public service-virksomheden, indsættes på en reservefond eller overføres til statskassen, og eftersom der er fastsat en absolut grænse for RTVE's indtægter. Ifølge DTS er det uden betydning, om der foreligger en sådan absolut grænse. I et sådant tilfælde er det nemlig i henhold til dom af 22. december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), relevant for, at det kan fastslås, at skatten har indvirkning på støttens størrelse, at fastsættelsen af støtten ligeledes, inden for loftet, afhænger af de forventede indtægter af skatten, hvilket er tilfældet i den foreliggende sag.

100. Jeg mener ikke, at der er grundlag for dette klagepunkt.

101. Som jeg tidligere har anført, bryder den omstændighed, at RTVE's overskydende indtægter i henhold til artikel 33 i lov nr. 17/2006 og artikel 8 i lov nr. 8/2009 indsættes på en reservefond og i givet fald overføres til statskassen, den tvungne forbindelse, der er mellem skatteindtægterne og den omhandlede støtte. I denne situation påvirker skatteindtægten ikke automatisk støttens størrelse, eftersom de overskydende indtægter omfordeles til andre formål og ikke kan føre til en forøgelse af støtten.

102. Den parallel, som appellanten har draget til dom af 22. december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), mener jeg ikke er relevant. I den sag, som førte til denne dom, blev – således som det udtrykkeligt fremgår af dommens præmis 104 – provenuet af reklameafgiften udelukkende og »fuldstændigt« anvendt til finansiering af radiofonistøtten. Endvidere havde, skønt

44 — Jf. dom af 22.12.2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, præmis 95).

45 — Dette argument indgik oprindelig i DTS' andet annullationsanbringende. Eftersom det vedrører en retlig fejl, som Retten skal have begået ved fortolkningen af Domstolens praksis, har jeg valgt at behandle det inden for rammerne af det første anbringende.

støtten rent faktisk blev tildelt af et udvalg, dette ikke kompetence til at anvende de disponible midler til andre formål end støtten. Dette er klart ikke tilfældet i den foreliggende sag, hvor skatteindtægterne ikke udelukkende og fuldstændigt er bestemt til finansiering af støtten, eftersom overskydende indtægter overføres til en reservefond og i givet fald til statsbudgettet med henblik på at blive omfordelt til andre formål.

103. Jeg mener derfor ikke, at Retten begik nogen retlig fejl, da den fandt, at den mekanisme, som er omhandlet i artikel 33 i lov nr. 17/2006 og artikel 8 i lov nr. 8/2009, betyder, at skatten ikke kan anses for at have direkte indvirkning på størrelsen af støtten til RTVE.

104. På baggrund af det ovenstående i det hele må det første anbringendes andet led forkastes som ugrundet.

105. Jeg foreslår følgelig, at Domstolen fastslår, at appellantens første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF på grund af en fejlagtig fortolkning af statsstøttebegrebet delvis er uvirksomt, delvis er ugrundet.

C – *Det andet anbringende om, at Retten foretog en utilstrækkelig prøvelse og gengav den relevante nationale lovgivning urigtigt, da den vurderede, om der forelå en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF*

106. Ved sit andet anbringende har DTS kritiseret den fremstilling af den nationale lovgivning, som Retten foretog i den appellerede doms præmis 66, 67 og 69, og hvoraf den drog den konklusion i dommens præmis 102-104, at den skat, som DTS er pålagt, ikke har indvirkning på størrelsen af støtten til RTVE og derfor ikke er en integrerende del af støtteordningen.

107. Det andet anbringende falder i to led.

108. Det første led drejer sig om, at den prøvelse, som Retten foretog i forbindelse med vurderingen af, om der var en tvungen forbindelse mellem den omhandlede skat og støtte, var utilstrækkelig.

109. Det andet led drejer sig om, at den relevante nationale lovgivning blev gengivet urigtigt på en sådan måde, at Retten i sin prøvelse ikke tog i betragtning, at skatteindtægternes forventede størrelse lægges til grund ved udarbejdelsen af overslaget over RTVE's budget, og at dette beløb derfor har direkte indvirkning på støttens størrelse.

1. Den appellerede dom

110. I den appellerede doms præmis 65 drog Retten den konklusion, at størrelsen af støtten til RTVE ifølge ordlyden af lov nr. 8/2009 ikke afhænger af den skat, som appellanten er pålagt, idet størrelsen af støtten fastsættes under hensyn til nettoudgifterne til udførelsen af virksomhedens public service-opgaver.

111. Som grundlag for denne konklusion undersøgte Retten dels i den appellerede doms præmis 66-68 ordlyden af artikel 33 i lov nr. 17/2006 samt ordlyden af artikel 3, stk. 2, og artikel 8 i lov nr. 8/2009, hvori fastlægges den spanske stats rolle i tilfælde af, at RTVE's indtægter overstiger omkostningerne ved udførelsen af public service-opgaver.

112. Dels undersøgte den i den appellerede doms præmis 69 ordlyden af artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009, hvori fastlægges den spanske stats rolle i tilfælde af, at RTVE's indtægter ikke er tilstrækkelige til at dække omkostningerne ved udførelsen af public service-opgaver.

2. Det andet anbringendes første led om, at Rettens prøvelse var utilstrækkelig

a) Parternes argumenter

113. Ved det andet anbringendes første led har appellanten gjort gældende, at Rettens prøvelse af den anfægtede afgørelse var utilstrækkelig. Dels tog Retten ikke samtlige relevante bestemmelser i den spanske lovgivning i betragtning, herunder navnlig artikel 34 i lov nr. 17/2006 og artikel 44 i mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el articulo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los plenos del congreso de los diputados y del senado (rammebemyndigelse til RTVE i henhold til artikel 4 i lov nr. 17/2006, godkendt af plenarforsamlingen i kongressen og senatet) [46]. Det fremgår klart af de pågældende bestemmelser, at RTVE i henhold til lovgivningen har pligt til at fastlægge sit eget budget under hensyntagen ikke kun til de forventede omkostninger ved public service-opgaver, men også de forventede indtægter, herunder provenuet af den omhandlede skat. Dette viser, at størrelsen af de forventede indtægter fra den skat, som DTS er pålagt, har indvirkning på størrelsen af den støtte, som RTVE modtager.

114. Dels foretog Retten ikke en fuld prøvelse af Kommissionens vurderinger vedrørende de betingelser, der opstilles i dom af 22. december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), og hvorefter skatteindtægten har indvirkning på støttens størrelse, når støtten beregnes på grundlag af det »påregnede« provenu eller de »forventede indtægter« fra skatten. Retten undersøgte nemlig ikke, i hvilket omfang de forventede indtægter indvirker på beregningen af støtten, men indskrænkede sig til at godkende Kommissionens vurdering.

115. RTVE, Kongeriget Spanien og Kommissionen har bestridt, at et sådant argument kan antages til realitetsbehandling. RTVE og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at Retten ikke har pligt til at henvise til alle de bestemmelser i den nationale lovgivning, som kan være relevante. I øvrigt betragtede DTS for Retten ikke artikel 34 i lov nr. 17/2006 og rammebemyndigelsens artikel 44 som relevante. Kommissionen har peget på, at DTS hverken i stævningen eller i replikken for Retten påberåbte sig artikel 33 og 34 i lov nr. 17/2006, rammebemyndigelsens artikel 44 samt artikel 2, stk. 2, og artikel 8 i lov nr. 8/2009. Det påhviler ikke Retten på eget initiativ at henvise til nationale retsregler, når den prøver lovligheden af en kommissionsafgørelse.

116. Under alle omstændigheder mener RTVE, Kongeriget Spanien og Kommissionen ikke, at der er grundlag for de nævnte klagepunkter.

b) Min analyse

i) Det første argument om manglende hensyntagen til artikel 34 i lov nr. 17/2006 og rammebemyndigelsens artikel 44

117. Indledningsvis skal det præciseres, at DTS på trods af den betydning, som selskabet synes at tillægge de ovennævnte bestemmelser inden for rammerne af den foreliggende appel, ikke henviste til dem i nogen af de skriftlige indlæg, som selskabet indgav under forhandlingerne for Retten. At DTS hverken i stævningen eller replikken fandt det formålstjenligt at henvise til disse bestemmelser, viser efter min opfattelse, at der ikke er tale om væsentlige eller relevante bestemmelser.

118. Således som appellanten bemærker i fodnoten på s. 3 i appelskriftet, gengives lov nr. 17/2006 og rammebemyndigelsen som bilag til henholdsvis Kommissionens svarskrift og RTVE's interventionsindlæg for Retten. Det påhviler imidlertid først og fremmest appellanten at henvise udtømmende til de bestemmelser i den gældende nationale lovgivning, som appellanten finder er

46 — BOE nr. 157, af 30.6.2008, s. 28833, herefter »rammebemyndigelsen«.

relevante, inden for rammerne af det annullationssøgsmål, som selskabet har anlagt til prøvelse af den anfægtede afgørelse, og Retten kan ikke kritiseres for ikke at have taget stilling til nogle af disse bestemmelser, når appellanten end ikke har henvist udtrykkeligt til dem. Skønt appellanten har anført, at selskabet redegjorde for de nævnte bestemmelser i retsmødet for Retten, er jeg ikke klar over, i hvilken udstrækning DTS henviste til artikel 34 i lov nr. 17/2006 og rammebemyndigelsens artikel 44.

119. Under alle omstændigheder skal det bemærkes, at det kun er Retten, der kan vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, som den har fået forelagt [47]. Den havde derfor fuld ret til ikke at medtage artikel 34 i lov nr. 17/2006 og rammebemyndigelsens artikel 44 i sin vurdering. Som det vil fremgå senere i min vurdering, kunne karakteren af forbindelsen mellem den omhandlede skat og støtten til RTVE ikke forstås ud fra indholdet af disse bestemmelser.

120. På denne baggrund mener jeg ikke, at ovennævnte første argument kan antages til realitetsbehandling.

ii) Det andet argument, hvorefter Retten foretog en utilstrækkelig prøvelse af, om betingelserne i dom af 22. december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), var opfyldt

121. Det skal indledningsvis bemærkes, at jeg foreslår, at det andet argument forkastes, fordi det er ugrundet.

122. Af de grunde, som jeg anførte i punkt 102 i dette forslag til afgørelse, er den parallel, som appellanten har draget mellem den foreliggende sag og den sag, der førte til dom af 22. december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), nemlig ikke relevant. I sidstnævnte sag fandtes der ikke alene en retsforskrift, som påvirkede provenuet af afgiften til fordel for radiofonistøtten; afgiftsprovenuet blev ligeledes udelukkende og fuldstændigt anvendt til finansiering af denne støtte, uden at overskydende beløb blev omfordelt til andre formål.

123. På baggrund af det ovenstående må det andet anbringendes første led delvis afvises, delvis forkastes som ugrundet.

3. Det andet anbringendes andet led om urigtig gengivelse af den relevante nationale lovgivning

a) Parternes argumenter

124. Ved det andet anbringendes andet led har appellanten, støttet af Telefónica, kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 66, 67 og 69 at have gengivet artikel 2, stk. 2, og artikel 8 i lov nr. 8/2009 samt artikel 33 i lov nr. 17/2006 – hvorpå Retten støttede den konklusion, at den omhandlede skat ikke påvirker størrelsen af den for RTVE bestemte støtte – urigtigt. Den tillagde nemlig disse bestemmelser en rækkevidde, som de ikke har, når de fortolkes i sammenhæng med artikel 34 i lov nr. 17/2006 og rammebemyndigelsens artikel 44.

125. Telefónica har ligeledes gjort gældende, at Retten fortolkede den nationale lovgivning urigtigt og gengav de beviser, som Telefónica havde fremlagt for den, klart urigtigt.

47 — Det fremgår af fast retspraksis, at det alene er Retten, der er kompetent til at fastlægge og bedømme de faktiske omstændigheder, og at det ligeledes alene er den, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, som den har fået forelagt, når de beviser, som er lagt til grund til støtte for de nævnte faktiske omstændigheder, er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt (jf. dom af 21.9.2006, JCB Service mod Kommissionen, C-167/04 P, EU:C:2006:594, præmis 106 og 107 og den deri nævnte retspraksis, og af 10.5.2007, SGL Carbon mod Kommissionen, C-328/05 P, EU:C:2007:277, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

126. RTVE, Kongeriget Spanien og Kommissionen har hævdet, at dette anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling.

b) Min analyse

127. I modsætning til, hvad RTVE, Kongeriget Spanien og Kommissionen har gjort gældende, mener jeg, at det andet anbringendes andet led kan antages til realitetsbehandling.

128. Domstolen kan nemlig forelægges klagepunkter om fastlæggelsen og vurderingen af de faktiske omstændigheder, når appellanten hævder, at Retten har gengivet de beviser, den er blevet forelagt, urigtigt [48]. Dette er netop tilfældet i den foreliggende sag, eftersom DTS har kritiseret Retten for at have gengivet den nationale lovgivning urigtigt, og appellanten klart har angivet, dels hvilke bestemmelser Retten ifølge appellanten gengav urigtigt, dels hvilke fortolkningsfejl der efter appellantens opfattelse førte til denne urigtige gengivelse.

129. Domstolen kan derfor foretage en prøvelse.

130. Ifølge fast retspraksis skal Domstolen afgøre, om Retten på grundlag af de dokumenter og andre oplysninger, som er blevet fremlagt for den, ikke har foretaget en urigtig gengivelse af ordlyden af de pågældende nationale bestemmelser, om Retten i forhold til disse oplysninger ikke har foretaget konstateringer, der er åbenbart i strid med oplysningernes indhold, og om Retten ved bedømmelsen af alle oplysningerne for at fastlægge indholdet af den pågældende nationale lovgivning ikke har tillagt en af dem en betydning, som ikke kan udledes deraf henset til de øvrige oplysninger [49].

131. En sådan urigtig gengivelse skal dog fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent, at Domstolen foretager en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne, eller lægger nye beviser til grund [50].

132. Efter en omhyggelig undersøgelse af DTS' argumenter har jeg draget den konklusion, at det ikke er lykkedes DTS at påvise, at Retten i den appellerede doms præmis 66-69 foretog konstateringer, der åbenbart var i strid med indholdet af de omhandlede bestemmelser i den spanske lovgivning, eller at den tillagde en af dem en betydning, som åbenbart ikke kunne udledes deraf henset til de øvrige oplysninger i sagens akter.

i) Angående fortolkningen af artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 i den appellerede doms præmis 69

133. Retten anførte, at det bestemmes i artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009, at »[s]åfremt de indtægter, som RTVE har til rådighed, ikke er tilstrækkelige til at dække omkostningerne til opfyldelse af public service-opgaverne med radio- og tv-virksomhed, dækkes forskellen […] med bidrag fra den spanske stats almindelige budget«.

134. Ifølge DTS pålægges det i denne bestemmelse ikke den spanske stat at stille midler til rådighed af sit almindelige budget for at dække omkostningerne ved public service-opgaver, men det pålægges den at supplere det fastlagte budget for RTVE, hvis skatteindtægterne ved gennemførelsen af det er mindre end budgetteret. Desuden er bidragene fra det almindelige budget ikke tilladt, når udgifterne overstiger budgetoverslagene.

48 — Dom af 3.4.2014, Frankrig mod Kommissionen (C-559/12 P, EU:C:2014:217, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis).

49 — Dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, præmis 53).

50 — Jf. bl.a. dom af 21.9.2006, JCB Service mod Kommissionen (C-167/04 P, EU:C:2006:594, præmis 108 og den deri nævnte retspraksis), af 18.1.2007, PKK og KNK mod Rådet (C-229/05 P, EU:C:2007:32, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis), og af 3.4.2014, Frankrig mod Kommissionen (C-559/12 P, EU:C:2014:217, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).

135. Endvidere bør artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 fortolkes sammenholdt med artikel 34 i lov nr. 17/2006 og rammebemyndigelsens artikel 44. Ifølge artikel 34 i lov nr. 17/2006 fastlægger RTVE selv sit budget under hensyn ikke blot til de forventede omkostninger ved public service-opgaverne, men også til de forventede indtægter, herunder provenuet af de i lov nr. 8/2009 fastsatte skatter. Heraf følger, at den spanske stat i tilfælde af, at det faktiske provenu af skatterne er mindre end den forventede sum af opkrævningerne og ikke gør det muligt at dække de af RTVE budgetterede omkostninger ved public service-virksomheden, i medfør af artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 skal supplere det »fastlagte budget« ved hjælp af bidrag fra sit almindelige budget. Det »fastlagte budget« skal udarbejdes på grundlag af de forventede indtægter ved skatten, som derfor har direkte indvirkning på støttens størrelse. Skatteindtægtens indvirkning på gennemførelsen af RTVE's budget skal derfor ikke forveksles med de forventede skatteindtægters indvirkning på den oprindelige udarbejdelse af dette budget og dermed på størrelsen af støtten. Det er kun sidstnævnte beløb, der er relevant.

136. Telefónica har tilføjet, at der er klare indikationer imod, at den spanske stat eventuelt skal yde et angiveligt supplerende bidrag, der finansieres over den spanske stats almindelige budget, idet det bl.a. hedder i begrundelsen for lov nr. 8/2009, at »det [ikke synes] rimeligt, at finansieringsgarantien medfører en forhøjelse af statens bidrag«. Der er i øvrigt tale om en underordnet mulighed, idet to betingelser skal være opfyldt, for at den spanske stat finansierer en del af omkostningerne ved opfyldelse af public service-forpligtelsen. For det første skal skatteindtægten i et givet regnskabsår være mindre end omkostningerne ved at løse public service-opgaverne, og for det andet skal beløbet i reservefonden være utilstrækkeligt til at dække RTVE's omkostninger i dette regnskabsår. Desuden indføres der i artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 en statsgaranti, der er begrænset til forskellen mellem på den ene side den opkrævede skat plus reservefonden og på den anden side omkostningerne ved public service-virksomheden. Der er følgelig tale om en ny støtteforanstaltning. Dette er ikke til hinder for, at støtten til RTVE fastsættes på grundlag af skatteindtægten, og, hvis denne ikke er tilstrækkelig, at den spanske stat er forpligtet til at dække forskellen.

137. Efter min opfattelse viser intet i appellantens argumenter, at Retten gengav ordlyden af artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 åbenbart urigtigt.

138. For det første anlægger appellanten ikke en anden fortolkning end Rettens af artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009, når appellanten gør gældende, at »den spanske stat skal supplere det »fastlagte budget« ved hjælp af bidrag fra sit almindelige budget«, eller at »[det i den nævnte bestemmelse] pålægges [staten] at supplere det fastlagte budget« for RTVE, hvis skatteindtægterne ved gennemførelsen af det, er mindre end budgetteret«.

139. For det andet har appellanten ganske vist kritiseret Retten for ikke at have fortolket denne bestemmelse under hensyn til artikel 34 i lov nr. 17/2006 og rammebemyndigelsens artikel 44, men jeg kan på ingen måde se, hvorledes disse bestemmelser er relevante.

140. Artikel 34 i lov nr. 17/2006, som har overskriften »Budgetter«, bestemmer følgende:

»1. RTVE […] udarbejder et driftsbudget med angivelse af indtægterne og de dertil svarende årlige tildelinger samt et lige så detaljeret kapitalbudget. RTVE's drifts- og kapitalbudget […] indgår i statens almindelige budget.

2. RTVE's drifts- og kapitalbudget […] skal omfatte en forventet resultatopgørelse og finansieringsplan for det pågældende regnskabsår. En forventet balance for virksomheden og de af ministeriet krævede supplerende dokumenter skal vedføjes de nævnte budgetter som bilag.

[…]«

141. Rammebemyndigelsens artikel 44, der har overskriften »Budgetmæssige krav«, bestemmer følgende:

»RTVE og dennes selskaber tilpasser deres budget til bestemmelserne i artikel 34 i lov nr. 17/2006. Budgetterne udarbejdes i overensstemmelse med princippet om budgetmæssig balance og angiver de finansielle forpligtelser, som er nødvendige for at gennemføre de generelle mål, der er fastsat i denne rammebemyndigelse, således som den er udfærdiget i den gældende programkontrakt.«

142. Det er åbenbart, at der – således som Telefónica og Kommissionen i øvrigt har bemærket – i ovennævnte bestemmelser kun fastsættes generelle principper, og at det ikke kan udledes af noget i deres tekst, at der er en tvungen forbindelse mellem de omhandlede skatteindtægter og ordningen for støtte til RTVE.

143. For det tredje giver Telefónicas argumenter heller ikke grundlag for at fastslå, at Retten foretog konstateringer, der var åbenbart i strid med ordlyden af artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009. Hvad begrundelsen for denne lov angår har den ikke bindende virkning, og det kan klart ikke udelukkes ud fra det af Telefónica anførte uddrag, at den spanske stat skal yde et supplerende bidrag. Desuden er det efter min opfattelse uden betydning, at der er tale om en underordnet mulighed. Retten henviste i den appellerede doms præmis 101 til muligheden i vendinger, som gav tilstrækkeligt grundlag for den konklusion, der blev draget i den appellerede doms præmis 101, og hvorefter den spanske stat er forpligtet til at dække forskellen mellem de økonomiske midler, som RTVE råder over, og alle de omkostninger, som er forbundet med opfyldelsen af virksomhedens public service-forpligtelser.

ii) Angående fortolkningen af artikel 33 i lov nr. 17/2006 og artikel 8 i lov nr. 8/2009 i den appellerede doms præmis 66-68

– Den appellerede dom

144. I den appellerede doms præmis 66-68 anførte Retten følgende:

»66 I henhold til artikel 33 i lov nr. 17/2006, som ændret ved lov nr. 8/2009, omfordeles det overskydende beløb […], såfremt RTVE's indtægter overstiger omkostningerne til opfyldelse af public service-forpligtelsen med radio- og tv-virksomhed. Såfremt dette overskydende beløb ikke overstiger 10% af RTVE's budgetterede årlige omkostninger, indsættes det på en reservefond, og såfremt det overstiger denne grænse, udbetales de til statskassen.

67 Hvad angår det beløb, der indbetales til reservefonden, fremgår det af artikel 8 i lov nr. 8/2009, at dette kun må bruges med udtrykkelig tilladelse fra det spanske økonomi- og finansministerium, og at det, såfremt det ikke anvendes inden for fire år, skal benyttes til at nedbringe de kompensationer, der påhviler den spanske stats almindelige budget. Følgelig kan de beløb, der indbetales til reservefondene, ikke anses for at have en direkte indflydelse på størrelsen af støtten til RTVE.

68 Endvidere fastsættes i artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009 en absolut grænse for RTVE's indtægter, der er fastsat til 1,2 mia. EUR for 2010 og 2011. Ethvert beløb over denne grænse tilgår direkte den spanske stats almindelige budget.«

– Parternes argumenter[51]

145. For det første har DTS kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 66 og 67 at have gengivet bestemmelserne i artikel 33 i lov nr. 17/2006 og artikel 8 i lov nr. 8/2009 urigtigt ved at tillægge dem en rækkevidde, som de ikke har. Retten begrænsede sig nemlig til at anføre, at reservefonden i henhold til artikel 8, stk. 3, i lov nr. 8/2009 kun kan anvendes med udtrykkelig tilladelse fra Ministerio de Economía y Hacienda (det spanske økonomi- og finansministerium), og undlod at nævne den første del af denne bestemmelse, hvorefter »fonden kun kan anvendes til at kompensere for tab i tidligere regnskabsår og til at løse uforudsete situationer i forbindelse med public service-virksomhed«. Ifølge appellanten afhænger størrelsen af disse supplerende midler nødvendigvis af skatteindtægten, eftersom fonden finansieres af denne.

146. Endvidere har Telefónica gjort gældende, at Retten fortolkede artikel 33, stk. 1, i lov nr. 17/2006 og artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009 urigtigt, da den fastslog, at disse bestemmelser bryder enhver forbindelse mellem størrelsen af henholdsvis støtten og det beløb, der opkræves på grundlag af skatteforanstaltningerne. Dels er det en underordnet mulighed, at indtægterne overføres til den spanske stats almindelige budget. Det er nemlig kun indtægter, som overstiger grænsen på 10% af RTVE's årlige omkostninger, der overføres til statskassen. Dels følger det ikke heraf, at størrelsen af støtten er uafhængig af skatteindtægternes størrelse. I artikel 33, stk. 1, i lov nr. 17/2006 fastsættes der højst en grænse for støttens størrelse. Dette er ikke til hinder for, at det samlede provenu af skatten konverteres til støtte inden for den grænse, som den nationale lovgiver har fastsat. Denne grænse er en betingelse sine qua non for, at støtten er forenelig med det indre marked, idet der ellers ville være tale om overkompensation i strid med EU-retten.

– Min analyse

147. Disse argumenter må forkastes.

148. Hvad angår de argumenter, som appellanten har fremført, fremgår det indledningsvis af den appellerede doms præmis 66, at Retten i det store og hele ordret gentog den fortolkning af bestemmelserne i artikel 33 i lov nr. 17/2006, som appellanten selv foretog i stævningens punkt 10[52].

149. Hvad endvidere angår Rettens fremstilling i den appellerede doms præmis 67 har DTS indskrænket sig til at præcisere ordlyden af en bestemmelse, nemlig artikel 8, stk. 3, i lov nr. 8/2009, som på ingen måde strider imod Rettens fortolkning af den spanske lovgivning, og hvoraf det heller ikke kan udledes, at den skat, som appellanten er pålagt, har indvirkning på størrelsen af støtten til RTVE.

150. Hvad angår de argumenter, som Telefónica har fremført, viser ingen af dem, at Retten gengav indholdet af de omhandlede bestemmelser åbenbart urigtigt. Om den mulighed, hvortil Retten henviste, er underordnet eller ej, ændrer ikke ved, at det bestemmes i artikel 33 i lov nr. 17/2006, at et overskydende beløb indsættes på en reservefond, hvis det ikke overstiger 10% af RTVE's budgetterede årlige omkostninger, og overføres til statskassen, hvis det overstiger denne grænse,

51 — Indledningsvis har DTS – der har påberåbt sig dom af 22.12.2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) – kritiseret Retten for at finde, at skatteindtægten ikke påvirker støttens størrelse, eftersom indtægter, der overstiger nettoomkostningerne ved public service-virksomheden, indsættes på en reservefond eller overføres til statskassen, og eftersom der er fastsat en absolut grænse for RTVE's indtægter. Da dette første argument drejer sig om en fejl, som Retten skulle have begået ved fortolkningen af Domstolens praksis, har jeg valgt at behandle det inden for rammerne af det første anbringende.

52 — Det nævnte punkt 10 har følgende ordlyd:
»Ved loven indføres en reservefond, hvortil de indtægter, som overstiger nettoomkostningerne ved public service-virksomheden, overføres, dog højst i et omfang svarende til 10% af RTVE's budgetterede årlige omkostninger, idet indtægter, der overstiger denne grænse, overføres til statskassen […]«

hvilket Telefónica på ingen måde har bestridt. Endvidere drog – i modsætning til, hvad Telefónica har gjort gældende – Retten ikke den konklusion heraf, at støttens størrelse er uafhængig af størrelsen af skatteindtægterne, men at størrelsen af disse ikke kan »have direkte indflydelse« på størrelsen af støtten til RTVE.

151. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg derfor, at Domstolen delvis afviser det andet anbringende om, at Retten foretog en utilstrækkelig prøvelse og gengav den relevante nationale lovgivning urigtigt, da den vurderede, om der forelå en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, delvis forkaster det som ugrundet.

D – *Det tredje anbringende om, at Retten foretog en urigtig gengivelse og tilsidesatte grænserne for sin prøvelse, da den vurderede, om der forelå en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF*

152. Hvad dette angår har appellanten gjort gældende tilstrækkelig udførligt, at Retten gengav de argumenter, som appellanten havde fremført til støtte for sit andet annullationsanbringende om tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF, urigtigt, med det resultat, at den traf afgørelse ultra petita, ændrede genstanden for tvisten og overskred grænserne for sin prøvelse.

153. I modsætning til, hvad RTVE har gjort gældende, kan det tredje anbringende følgelig antages til realitetsbehandling.

154. Dette tredje anbringende består af to led, hvorefter Retten ifølge det første foretog en urigtig gengivelse og ifølge det andet tilsidesatte grænserne for sin prøvelse, idet en prøvelse forudsætter en korrekt gengivelse.

1. Det tredje anbringendes første led om urigtig gengivelse af de argumenter til støtte for, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF, som blev fremført i første instans

155. Som tidligere nævnt skal en urigtig gengivelse fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent, at Domstolen foretager en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne.

156. Jeg mener ikke, at Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 118-167 er behæftet med den nævnte fejl.

157. For det første har DTS gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 151 og 152 fortolkede det andet annullationsanbringende ukorrekt ved at opstille en sondring mellem »sagsøgerens argumenter om virkningerne af de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009«, og »sagsøgerens argumenter om virkningerne af de støtteelementer, der var fastsat i RTVE's støtteordning, som ændret ved lov nr. 8/2009«. Det fremgår nemlig klart af sagens akter, at appellanten på intet tidspunkt fremførte argumenter om virkningerne af støtten i egentlig forstand.

158. Ganske vist havde DTS i stævningens punkt 59 indledt det andet annullationsanbringende med ordene »Kommissionen har tilsidesat artikel 106, stk. 2, TEUF ved at godkende en støtte, der ikke opfylder de krav om forholdsmæssighed, som fastsættes i nævnte artikel, *eftersom de skatter, hvormed den finansieres*, indebærer konkurrencefordrejning i strid med den almene interesse« [53].

53 — Min fremhævelse.

159. I betragtning af begrundelsen og de argumenter, som appellanten havde fremført i stævningen og replikken, kunne Retten imidlertid med føje gå ud fra, at appellanten anfægtede Kommissionens vurdering angående virkningen på konkurrencen ikke kun af de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, men ligeledes af de støtteelementer, der fastsættes i ordningen for finansiering af RTVE, som ændret ved denne lov.

160. I stævningens punkt 77 indledte DTS nemlig sine argumenter om, at der forelå konkurrencefordrejning, med at anføre, at konkurrencen på markedet for tv-seere og på markederne for erhvervelse af audiovisuelt indhold fordrejes på en måde, der strider mod den almene interesse, af »*den ordning for finansiering af RTVE*, der godkendes i [den anfægtede afgørelse] (herunder navnlig af det »bidrag« på 1,5%, der er betalings-tv-stationer)«, og i replikken henviste DTS ligeledes i generelle vendinger til »den nye finansieringsordning [eller de nye finansieringsregler]« [54].

161. Endvidere havde DTS i stævningens punkt 93-99 udtrykkeligt anfægtet »de mekanismer, der er fastsat i lov nr. 8/2009« med henblik på at undgå konkurrencefordrejninger som følge af RTVE's virksomhed, herunder navnlig bestemmelserne i artikel 6, stk. 5, og artikel 9, stk. 1, litra i) og m), i lov nr. 8/2009.

162. Således som det fremgår af punkt 94-99 i DTS' stævning og den appellerede doms præmis 162-164, er de pågældende mekanismer imidlertid særskilte i forhold til de af appellanten anfægtede skatteforanstaltninger og henhører under ordningen for finansiering af støtten til RTVE.

163. På denne baggrund kan Retten, henset til de argumenter, som appellanten har fremført i sine skriftlige indlæg, ikke påstås at have fortolket det andet annullationsanbringende ukorrekt ved at opstille en sondring mellem »sagsøgerens argumenter om virkningerne af de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009«, og »sagsøgerens argumenter om virkningerne af de støtteelementer, der var fastsat i RTVE's støtteordning, som ændret ved lov nr. 8/2009«.

164. Dette første argument må derfor forkastes.

165. For det andet har DTS gjort gældende, at Retten gengav appellantens argumenter urigtigt i den appellerede doms præmis 120 ved fejlagtigt at sondre mellem argumentet om RTVE's overbud på markedet for erhvervelse af audiovisuelt indhold og argumentet om, at konkurrencen er fordrejet i et sådant omfang, at det strider mod den almene interesse. Det fremgår klart af processkrifterne, at DTS havde gjort gældende, at den nye finansieringsmetode for RTVE, herunder navnlig den skat, som DTS er pålagt, sætter RTVE i stand til at fordreje konkurrencen i et sådant omfang, at det strider mod den almene interesse, fordi den styrker RTVE's konkurrenceposition uforholdsmæssigt og derved gør det muligt for selskabet at anlægge konkurrencebegrænsende adfærd såsom overbud.

166. Der er ikke grundlag for denne kritik.

167. Det forholder sig nemlig således, at den sondring, som Retten foretog, følger af den sondring, som appellanten selv havde foretaget i stævningens punkt 80 og 81.

168. I stævningens punkt 80 havde DTS nemlig gjort gældende, at, »[den nye finansieringsordning] for det første gør det muligt for RTVE at erhverve senderettigheder med stor kommerciel værdi, hvilket ikke er nødvendigt for at løse public service-opgaverne«. Derved anmodede appellanten udtrykkeligt Retten om at prøve, om Kommissionen havde foretaget et åbenbart urigtigt skøn, da den kontrollerede, om den kompensation, som ydes RTVE på grund af dennes public service-opgaver, er forholdsmæssig. Denne kontrol gør det muligt at vurdere, om konkurrencen eller samhandelen vil

54 — Jf. punkt 27 og 28 i DTS' replik.

kunne påvirkes i et sådant omfang, at det strider mod Unionens interesse som omhandlet i artikel 106, stk. 2, TEUF. I henhold til den retspraksis, hvortil der henvises i den appellerede doms præmis 117, skal kontrollen gøre det muligt at bedømme, om den planlagte kompensation er nødvendig for, at den pågældende offentlige opgave kan opfyldes på acceptable økonomiske vilkår, eller omvendt, om den pågældende foranstaltning er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det mål, som forfølges.

169. Klagepunktet om, at samhandelen er påvirket eller fordrejet i et sådant omfang, at det i strider mod Unionens interesse, prøvede Retten i den appellerede doms præmis 149-166. Det skal bemærkes, at den som led i denne prøvelse tog de af appellanten påberåbte skader i betragtning i dommens præmis 159.

170. I stævningens punkt 81 gjorde DTS »for det andet« gældende, at de nye midler, som RTVE er blevet tildelt, gør det muligt for denne at foretage overbud med henblik på at erhverve senderettigheder med stor kommerciel værdi. I stævningens punkt 81-87 beskrev appellanten derpå en række tilfælde, hvor RTVE havde erhvervet rettigheder, og som var egnede til at vise virksomhedens konkurrencebegrænsende adfærd.

171. I den appellerede doms præmis 129-147 prøvede Retten således, om Kommissionen rent faktisk havde foretaget et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår risikoen for konkurrencebegrænsende adfærd fra RTVE's side på markedet for erhvervelse af senderettigheder til sportsbegivenheder og visning af film, idet den navnlig fokuserede på RTVE's overbudspraksis.

172. På baggrund af det ovenstående kan Retten derfor ikke kritiseres for i den appellerede doms præmis 120 og efterfølgende i sit ræsonnement at have sondret mellem de to argumenter, ikke kun fordi appellanten havde foretaget en sådan sondring, men ligeledes fordi undersøgelsen af, om argumenterne var velbegrundede, krævede en separat prøvelse.

173. Dette andet argument må derfor forkastes.

174. For det tredje har DTS gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 130 og 157 fortolkede DTS' argumenter ukorrekt, eftersom DTS på intet tidspunkt havde hævdet, at finansieringsordningen for RTVE fordrejer konkurrencen, alene fordi den gør det muligt for RTVE at konkurrere med private operatører på markedet for erhvervelse af audiovisuelt indhold. DTS havde derimod hævdet, at den skat, som selskabet er pålagt, forværrer den konkurrencefordrejning, der følger af selve støtten, fordi den begrænser de finansielle ressourcer, som DTS råder over på de pågældende markeder, og styrker RTVE's muligheder for at anlægge konkurrencebegrænsende adfærd på dem.

175. I den appellerede doms præmis 130 fremstillede Retten appellantens argument som gående ud på, at »de offentlige midler, som RTVE har rådighed over som følge af sin finansieringsordning, giver selskabet mulighed for at konkurrere med de private operatører på markedet for erhvervelse af indhold«. Appellanten havde da heller ikke udtrykkeligt påstået i stævningen eller replikken, at finansieringsordningen for RTVE fordrejer konkurrencen, alene fordi den gør det muligt for RTVE at konkurrere med private operatører på markedet for erhvervelse af audiovisuelt indhold.

176. I stævningens punkt 67-76 havde appellanten imidlertid redegjort indgående for konkurrenceforholdene på markedet for erhvervelse af audiovisuelt indhold og fremhævet den fordelagtige konkurrenceposition, som RTVE nyder godt af som følge af den nye finansieringsordning, idet appellanten havde eksemplificeret sine udtalelser med henvisninger til en lang række erhvervelser, som RTVE havde foretaget på konkurrenternes bekostning.

177. I sidste punktum i præmis 130 i den appellerede dom drog Retten følgelig den konklusion, at »den omstændighed alene, at RTVE konkurrerer med private operatører på markedet for erhvervelse af indhold, *og i visse tilfælde vinder*, ikke i sig selv [kan] godtgøre, at Kommissionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn« [55]. Denne konklusion forekommer mig at hænge sammen med appellantens redegørelse. Rettens fremstilling af DTS' argument er ganske vist ikke udtømmende, men er ikke udtryk for et åbenbart urigtigt skøn.

178. Dette tredje argument må derfor forkastes.

179. Endelig har DTS for det fjerde gjort gældende, at Retten gengav selskabets argumenter urigtigt i den appellerede doms præmis 141 og 158, eftersom DTS på intet tidspunkt havde hævdet, at RTVE's tidligere adfærd »alligevel havde virkninger for fremtiden«, eller at finansieringsordningen for RTVE »har medført en forringelse af dets tilbud og er til skade for dets abonnementer«. DTS havde derimod givet eksempler, der skulle vise, hvilken form for konkurrencebegrænsende adfærd RTVE har kunnet anlægge som følge af de betydelige ressourcer, som virksomheden traditionelt har rådet over, og som den nye finansieringsordning gør det muligt at fortsætte og forstærke.

180. Hvad for det første angår Rettens bemærkning om, at eksemplerne på RTVE's rettighedserhvervelse ifølge DTS »alligevel havde virkninger for fremtiden« (den appellerede doms præmis 141), havde DTS anført i stævningens punkt 87, at »[RTVE's overbudspraksis] ville fortsætte og blive forstærket« på grund af den nye finansieringsordning, der godkendes i den anfægtede afgørelse, og tilføjet i replikkens punkt 28, at »den nye finansieringsordning sikrer RTVE ressourcer, *der vil gøre det muligt for denne at styrke sin overbudspolitik*« [56]. Jeg mener ikke, at den betydning, som Retten tillagde disse bemærkninger, strider imod deres indhold.

181. Hvad for det andet angår Rettens bemærkning om, at finansieringsordningen for RTVE »har medført en forringelse af dets tilbud og er til skade for dets abonnementer« (den appellerede doms præmis 158), forholder det sig således, at Retten ordret gentog de formuleringer, som appellanten havde anvendt i replikkens punkt 28, hvori denne havde gjort gældende, at »[den omhandlede] finansieringsordning svækker [DTS'] konkurrenceposition […] ved at fratage selskabet væsentlige ressourcer og ved at nødsage det til at mindske sine investeringer i indhold, *hvilket uundgåeligt vil forringe dets udbud af betalings-tv og føre til, at det mister abonnenter*« [57].

182. Dette fjerde argument må derfor forkastes.

183. På baggrund af det ovenstående er der ikke grundlag for det tredje anbringendes første led om en urigtig gengivelse.

184. Da det tredje anbringendes andet led, hvorefter Retten tilsidesatte grænserne for sin prøvelse, forudsætter, at der er grundlag for det første led, er det ikke fornødent at behandle det andet led.

185. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg derfor, at Domstolen forkaster det tredje anbringende om, at Retten foretog en urigtig gengivelse og tilsidesatte grænserne for sin prøvelse, da den vurderede, om der forelå en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF, som ugrundet.

55 — Min fremhævelse.

56 — Min fremhævelse.

57 — Min fremhævelse.

E – *Telefónicas fjerde anbringende om tilsidesættelse af artikel 40 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol*

186. I sit svarskrift har Telefónica fremsat et anbringende, der er særskilt i forhold til de af DTS fremsatte, og som vedrører en tilsidesættelse af artikel 40 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol. Telefónica har nærmere bestemt gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at afvise Telefónicas argumentation vedrørende tilsidesættelse af artikel 108 TEUF.

187. Det skal fremhæves, at Telefónica har fremsat dette anbringende med samme ordlyd og begrundelse inden for rammerne af sin kontraappel for Domstolen.

188. Ifølge procesreglementets artikel 174 skal »[p]åstandene i svarskriftet […] gå ud på, at appellen helt eller delvist tages til følge, afvises eller forkastes«.

189. Eftersom det fjerde anbringende tager sigte på, at den appellerede dom ophæves af en grund, som appellanten ikke har påberåbt sig i appelskriftet, kan anbringendet, der er særskilt og selvstændigt i forhold til DTS' anbringender, efter min opfattelse ikke antages til realitetsbehandling.

190. Jeg undersøger til gengæld, om der er grundlag for det, for så vidt som det er fremsat inden for rammerne af Telefónicas kontraappel.

191. Jeg foreslår følgelig, at Domstolen afviser Telefónicas fjerde anbringende om tilsidesættelse af artikel 40 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol.

192. På baggrund af det ovenstående i det hele må DTS' appel delvis afvises, delvis forkastes.

193. Det er derfor ikke fornødent at træffe afgørelse om den begæring, som Kongeriget Spanien har fremsat i henhold til artikel 61, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol.

VI – **Kontraappellen**

194. Telefónica har i henhold til procesreglementets artikel 176 iværksat kontraappel af den appellerede dom og har i den forbindelse fremsat et anbringende, der er særskilt i forhold til de anbringender, som DTS har fremsat inden for rammerne af hovedappellen.

195. Til støtte for kontraappellen har Telefónica fremsat et enkelt anbringende, hvorefter Retten tilsidesatte artikel 40 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol ved at afvise Telefónicas argumentation vedrørende tilsidesættelse af artikel 108 TEUF.

196. Anbringendet vedrører Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 207-219.

A – *Den appellerede dom*

197. I den appellerede doms præmis 214 afviste Retten Telefónicas to annullationsanbringender vedrørende tilsidesættelse af artikel 108 TEUF med den begrundelse, at de ikke knyttede sig til tvistens genstand, således som den var fastlagt af hovedparterne, og derved ændrede rammerne for tvisten i en udstrækning, der var i strid med artikel 40 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol.

198. I den appellerede doms præmis 211 støttede Retten sin vurdering på ordlyden af denne artikel, hvori det i stk. 4 bestemmes, at »[p]åstande, der fremsættes i en begæring om intervention, [kun kan] gå ud på at understøtte en af parternes påstande«, ordlyden af procesreglementets artikel 129, stk. 3, samt den relevante retspraksis.

199. Efter i den appellerede doms præmis 212 at have klarlagt rammerne for tvisten, således som denne var blevet afgrænset af DTS, fastslog Retten i den følgende præmis, at hverken DTS' stævning eller svarskriftet indeholdt argumenter om en eventuel tilsidesættelse af bestemmelserne i artikel 108 TEUF, idet anbringenderne om en tilsidesættelse var blevet fremsat for første gang i Telefónicas interventionsindlæg.

200. Derpå behandlede Retten i den appellerede doms præmis 216 og 217 Telefónicas specifikke argumenter om, hvorvidt de to supplerende anbringender kunne antages til realitetsbehandling.

201. Efter denne vurdering drog Retten den konklusion, at anbringenderne skulle afvises.

B – *Parternes argumenter*

202. Telefónica har gjort gældende, at Retten ikke kunne afvise Telefónicas anbringende om tilsidesættelse af artikel 108 TEUF med den begrundelse, at det ikke knyttede sig til tvistens genstand, fordi det var blevet fremsat for første gang i interventionsindlægget.

203. Indledningsvis kunne Retten ifølge Telefónica ikke i den appellerede doms præmis 216 basere sig på dom af 19. november 1998, Det Forenede Kongerige mod Rådet (C-150/94, EU:C:1998:547), eftersom Telefónica ikke havde henvist til denne dom.

204. Endvidere forklarede Retten i den appellerede doms præmis 217 ikke, hvorledes dom af 8. juli 2010, Kommissionen mod Italien (C-334/08, EU:C:2010:414), der blev afsagt inden for rammerne af et traktatbrudssøgsmål, kan begrunde, at intervenienten har større frihed til at fremsætte anbringender, som hovedparten ikke har påberåbt sig. I øvrigt nåede Domstolen i dom af 28. juli 2011, Diputación Foral de Vizcaya m.fl. mod Kommissionen (C-474/09 P – C-476/09 P, EU:C:2011:522), der vedrørte tvister om statsstøtte, frem til samme løsning som i dom af 8. juli 2010, Kommissionen mod Italien (C-334/08, EU:C:2010:414)[58]. Hvis intervenienten skulle begrænse sig til de anbringender, som hovedparten har fremsat, ville det gøre procesreglementets artikel 132, stk. 2, der bl.a. pålægger intervenienten at fremsætte sine anbringender, meningsløs.

205. RTVE har gjort gældende, at kontraappellen ikke kan antages til realitetsbehandling, og at der under alle omstændighed ikke er grundlag for den. Kongeriget Spanien og Kommissionen har ligeledes bestridt Telefónicas argumenter.

C – *Min analyse*

206. Efter min opfattelse kan kontraappellen antages til realitetsbehandling.

207. Det enkeltstående anbringende, som Telefónica har fremsat, hører ganske rigtigt ikke hjemme i det svarskrift, som Telefónica har indgivet i forbindelse med hovedappellen, men jeg mener til gengæld, at Telefónica i henhold til ordlyden af procesreglementets artikel 178, stk. 1 og 3, kan fremføre det inden for rammerne af en kontraappel.

208. Ganske vist bestemmes det i procesreglementets artikel 178, stk. 3, at de retlige anbringender og argumenter, der gøres gældende til støtte for kontraappellen, »skal være forskellige fra de anbringender og argumenter, der gøres gældende i svarskriftet«. Eftersom det omhandlede anbringende, som er blevet fremsat i svarskriftet, ikke kan antages til realitetsbehandling, mener jeg dog ikke, at denne bestemmelse er til hinder for, at Domstolen prøver det inden for rammerne af kontraappellen.

58 — Præmis 108 ff.

209. Hvad herefter angår spørgsmålet om, hvorvidt der er grundlag for anbringendet, var det efter min opfattelse med rette, at Retten afviste de anbringender vedrørende tilsidesættelse af artikel 108 TEUF, der var blevet fremsat i første instans.

210. For det første fremgår det klart af ordlyden af Telefónicas interventionsindlæg for Retten, at Telefónica nedlagde påstand om annullation af den anfægtede afgørelse med den begrundelse, at Kommissionen havde tilsidesat artikel 108 TEUF, selv om DTS i sine skriftlige indlæg ikke havde påberåbt sig, at denne bestemmelse var blevet tilsidesat.

211. Således som Retten korrekt anførte i den appellerede doms præmis 212, vedrørte DTS' tre annullationsanbringender tilsidesættelse af henholdsvis artikel 107 TEUF, af artikel 49 TEUF og 64 TEUF samt af artikel 106, stk. 2, TEUF.

212. Det anbringende, som Telefónica havde fremsat i sit interventionsindlæg, knyttede sig således ikke til tvistens genstand, således som den var blevet fastlagt af DTS, og ændrede derved rammerne for tvisten i en udstrækning, der var i strid med artikel 40 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol.

213. For det andet mener jeg, at det klagepunkt, hvorved Telefónica har kritiseret Retten for at henvise til dom af 19. november 1998, Det Forenede Kongerige mod Rådet (C-150/94, EU:C:1998:547), er fuldstændig uvirksomt.

214. Telefónica har anført, at selskabet ikke henviste til den nævnte retspraksis i sit interventionsindlæg, men har ikke fremsat et detaljeret anbringende om urigtig gengivelse. På den baggrund, og eftersom Retten ikke havde interesse i ex officio at behandle en dom, der kunne skabe tvivl om dens egne konklusioner, går jeg ud fra, at Telefónica påberåbte sig den omhandlede henvisning til retspraksis under retsforhandlingerne i første instans, således som Retten har anført.

215. Heller ikke selv om det var fejlagtigt, at Retten lagde til grund, at Telefónica havde fremført det pågældende argument, mener jeg ikke, at et sådant klagepunkt ville have nogen relevans. I modsætning til, hvad Telefónica har gjort gældende, gjorde prøvelsen af præmis 36 i dom af 19. november 1998, Det Forenede Kongerige mod Rådet (C-150/94, EU:C:1998:547), det nemlig ikke muligt for Retten at begrunde, hvorfor Telefónicas annullationsanbringender ikke kunne antages til realitetsbehandling, men derimod for at undersøge, om den løsning, som Domstolen nåede frem til i denne dom, kunne rejse tvivl om dens egne konklusioner om, hvorvidt anbringenderne kunne antages til realitetsbehandling. Retten kan derfor ikke kritiseres for at have foretaget en sådan undersøgelse.

216. For det tredje er der ikke grundlag for det klagepunkt, hvorved Telefónica har kritiseret Retten for fejlvurderinger vedrørende rækkevidden af dom af 8. juli 2010, Kommissionen mod Italien (C-334/08, EU:C:2010:414).

217. I modsætning til, hvad Telefónica har gjort gældende, redegjorde Retten nemlig klart og udtømmende i den appellerede doms præmis 217 for, hvorfor der med hensyn til genstanden for interventionen skal skelnes mellem traktatbrudssøgsmål og annullationssøgsmål. Således som RTVE og Kongeriget Spanien har fremhævet, har et annullationssøgsmål og et traktatbrudssøgsmål forskelligt formål og forskellig genstand.

218. Skønt, endvidere, interventionsindlægget ifølge procesreglementets artikel 132, stk. 2, litra b), skal indeholde de anbringender og argumenter, der gøres gældende af intervenienten, står det ikke af den grund intervenienten frit at påberåbe sig nye anbringender, som er forskellige fra dem, som sagsøgeren har fremsat.

219. Procesreglementets artikel 132, stk. 2, er et led i de grænser, der fastsættes af interventionsproceduren, og skal fortolkes i lyset af de forudgående bestemmelser. I procesreglementets artikel 129, som har overskriften »Formålet med og virkningerne af intervention«, bestemmes det, at »[i]ntervention kan kun ske med henblik på helt eller delvist at støtte en af parternes påstande«, at »[i]ntervention er accessorisk i forhold til tvisten«, og at »[i]ntervenienten indtræder i sagen, som den foreligger på tidspunktet for interventionen«.

220. På baggrund af det ovenstående mener jeg, at Retten foretog en fyldestgørende prøvelse af, om Telefónicas annullationsanbringender kunne antages til realitetsbehandling, og jeg foreslår derfor, at Domstolen forkaster det enkeltstående anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 40 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol som ugrundet.

221. På baggrund af ovenstående betragtninger i det hele bør Telefónicas kontraappel følgelig forkastes.

VII – **Forslag til afgørelse**

222. På baggrund af betragtningerne i det foregående foreslår jeg, at Domstolen udtaler og bestemmer følgende:

»1) Appellerne forkastes.

2) DTS Distribuidora de Televisión Digital SA, Telefónica de España SA og Telefónica Móviles España SA betaler sagens omkostninger.«